

JARO
2026

KOLÁČKŮ 10

Beating me

ÚVODNÍK

Milí čtenáři,

Už je tady zase slunce, teplo, čas dlouhých večerů, které přímo zvou k podnikání spousty aktivit, ale také i čas maturit, kdy nám další čtvrtáci zamávají a kdy se ostatní studenti začínají těšit na letní prázdniny.

Abychom vám toto čekání krapet zpříjemnili, namíchali jsme pro vás další koktejl jarního čísla. Co konkrétně na vás čeká na dalších stránkách?

Jako obvykle se můžete začíst do různorodých příspěvků z volné tvorby našich autorů. Přes povídky, psané česky i anglicky, grafickou poezii, netradičně zpracované tradiční pohádky se dostanete i ke komiksu, který na vás bude pravidelně číhat na posledních stránkách každého čísla.

Připravili jsme i tradiční tipy na četbu ze současné literatury, ať máte o prázdninách po čem sáhnout. Byli nebo jste fanoušky Harryho Pottera?

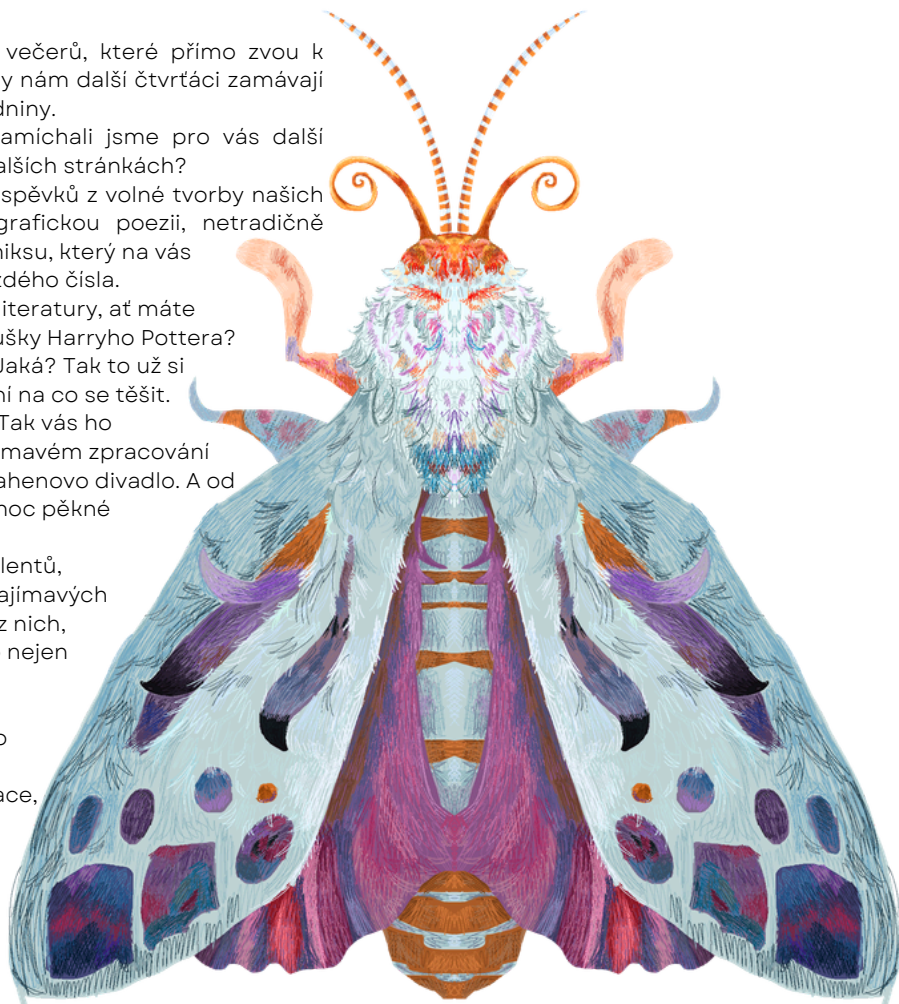
Pokud ano, tak se chystá nová filmová zajímavost! Jaká? Tak to už si přečtete sami a můžete posoudit, jestli je, nebo není na co se těšit.

Chodíte rádi do divadla, ale máte strach z klasiky? Tak vás ho možná zbavíme, pokud se začtete do recenze o zajímavém zpracování klasiky 19. století – Maryši, kterou uvádí brněnské Mahenovo divadlo. A od stejné autorky, letošní maturantky, pro vás máme moc pěkné ohlédnutí za čtyřmi roky strávenými na Slovaňáku.

Mezi našimi studenty je spousta velice šikovných talentů, kteří se dokážou realizovat kromě školy i v dalších zajímavých projektech, v rozhovoru vám představíme jednoho z nich, Romana Pazuchu, který propadl kouzlu divadla, a to nejen jako herec, ale i jako tvůrce her.

Rozhodně neklesá vaše poptávka po výjezdech do zahraničí, ať už společných nebo jednotlivých, proto vám přinášíme dvě zkušenosti našich studentek s takovým výjezdem, což by pro vás mohla být inspirace, jak si plnit své sny.

Budeme také pokračovat i v představování nových tváří v učitelském sboru Slovaňáku, tentokrát pro vás máme rozhovor s – Danielou Berkovou a ještě další věci, ale to už musíte objevit sami.

Přejeme příjemné čtení, užijete krásy jara a těšte se na letní prázdniny 😊

VAŠE REDAKCE

P.S.: Přijde ti, že v tomto čísle ještě něco chybí? Máš nápady, jak časopis vylepšit? Chtěl bys jen občas něčím zajímavým nebo zábavným přispět? Jsi na škole nový, ale baví tě psaní? Tak neváhej a připoj se k nám. Přivítáme každého dalšího nadšence, který hledá seberealizaci 😊

Na časopise se podíleli:

Šéfredakce – paní profesorka Šikulová

Korektura – paní profesorka Pernicová

Grafika – Uliana Horshchal 1.A

Obrázky – Uliana Horshchal 1.A, Nela Drimlová 1.X

Autoři článků

KOŽOŽROUT

Procházel jsem ulicemi, stmívalo se. Brašnu jsem měl za dnešek prázdnou, a tím více mne na ramenou tížila. Celý den jsem strávil bloumáním po městě. Stavil jsem se na tržnici. Bylo to nudné. Bylo to jednotvárné. Bylo to stejné, všude nevýrazné tuctové tváře. Byl jsem sem tam postrkován masou lidí beze jména a bez tváře, stádem bez myšlenky s nitkami do nebes. Já byl jejich pánem a oni byli šťastni, tak jak jen lidé šťastni být umí. Jejich konformita z nich dělala jedno. Jedno tělo, jednu mysl bez myšlenek, jednu masu bez tváře a bez cíle.

Nu což, zítra bude lépe. Zítra najdu svou tvář. Zítra si přidám do sbírky další originální duše a za mnou nezbude než stopa jednoty a celistvosti. Ochráním tak jednotné stádo před změnou. Před chybou. Před nejistotou.

S touto myšlenkou jsem večer usedal před zrcadlo, tak jako tomu bylo každého večera. V odrazu jsem nespatriil svou tvář. Však já ani už žádnou neměl. Místo toho jsem obdivoval své poslední úlovky. První jsem na své tváři spatřil ženu se zářivým úsměvem, s dlouhými hnědými kadeřemi. Byla by zemřela při autonehodě za týden. To by mne samo o sobě netížilo, problémem byl její syn. Ten se stal mým druhým úlovkem za tento týden, má tvář se změnila v jeho. Mé rty se zakřivily v mladý a čiperný úsměšek, mé tváře se zakulatily do baculata, jak tomu tak u malých dítek už bývá. Chudák, stal by se po smrti své matky sirotkem. Byl by skončil v sirotčinci a já viděl jeho budoucnost. Jak by z útlého dítěte vyrostlo monstrum. Vzpíralo by se mi. Snažilo se rozdělit mé stádo, kázalo by, komu by mohlo, o potřebě progresu a o užitku chyb. Kdákalo by o tom, jak stádo stagnuje, jak je nespokojené, jak potřebuje změnu.

Lhalo by jim. Mé stádo je bezchybné a nikdy se nemění.

Všichni jsou si díky tomu rovni, všichni žijí v míru. Není válek. Není násilí. Není závisti. Jsou to ti, jejichž tváře pohlcují, kteří již chybovali nebo se jejich osud nezvratně stáčí ke změně, k jedinečnosti. A není na světě větší chyby, než-li změny a originality. A takovou budoucnost nemohu dopustit.

Nemohl jsem tak nechat volně jít ani matku, které bylo předurčeno vplout do náruče Smrti, ani syna, kterého čekala zkáza a šilenství. Bylo to nezbytné. Bylo to nevyhnutelné. Vyběhli ze stáda a já je nedokázal navést zpět. Třetí zrádce byl profesor. Na bradě mi vyrostly šedivé vousy, kůže mi sešla stářím, čelo mi zbrázdily vrásky. Tento muž právě prošel životní krizí, a když jsem na něj narazil, byl na cestě na univerzitu. Nesl si v sobě nově nabyté rozhodnutí začít učit své studenty jinak. Učit je myslet za sebe, vnímat, co se kolem nich děje, zajímat se o hodnoty. Učit je individualitě a odvaze formovat své vlastní názory a přesvědčení. To bylo nepřipustné. Jeho činy by nemohly vést jinam než k separaci a individualizaci. Stádo by se mi rozdrobilo ve shluky a ty by se navzájem přely o ony hodnoty. Hádal. Válčily. A copak jsou lidé schopni myslet? Není tomu u nich třeba, jejich titěrné mozečky na to nebyly stavěné. Na svět přišli jako podřadní. Odkázání jen na mě. A já jsem tu pro ně, chráním je, myslím za ně. A vždy tomu tak bude. Ach, v jak blaženém světě to žijí.

U třetí tváře jsem to ale skoro nestihl. Po dlouhé době jsem zažil pocit strachu. Kůži mi orosil pot a mráz přes záda přeběhl při představě, co by se mohlo udát, kdyby byl profesor úspěš.

Kdyby svedl svými lžemi a sliby svobody myšlení a lepších zítřků mé bezbranné stádo. Kolik ze svých milovaných bych pak musel zahrnout. Ale nestalo se tomu tak. Vše dobře dopadlo. Ale přetrvávající ozvěna onoho vše svírajícího strachu mne dalšího rána zvedla na nohy a vyhnala na mráz již v brzkých hodinách.

Musím pracovat lépe. Více.

Tentokrát jsem nevyrazil na tržnici, nýbrž do knihovny. Nebo alespoň do budovy, které se tak říkalo. Texty v ní nebyly pranic víc než kopie jednoho a toho samého spisu: Jazyka všech a pro všechny. Spis se sestával z pouhých 50 stran a byl výtvozem, na který jsem byl nade vše hrdý. Nenapsal jsem ho já, to nikdy. Ale inspiroval jsem ty správné ve svém stádě. A oni byli tak šťastni, že něco sami stvořili. Jako kdyby to byly jejich nápady, jejich myšlenky, jejich úspěchy.

Neztrácel jsem čas a ihned vyhledal knihovníka. Byl to mladý muž, vysoký, statný, mohl být pro stádo velkým přínosem. Nu co nadělám. Nemusel jsem ani promluvit, aby ke mne zdvihl zrak. Bylo tomu tak vždy, má přítomnost ta bezbranná stvoření přitahovala, mnohé fascinovala, jiné, jako se zdál být i tento mladík, odpuzovala. Jako by snad při pohledu do mých očí nahlédl za oponu osudu, který jsem pro něj vybral.

“Proč?” zeptal se mne. Z jeho hlasu zněla rezignovanost. Jako by snad tušil, co ho čeká, a nebránil se tomu. Takové jsem měl nejradši. A však už jen to, že se ptal, že přemýšlel, bylo jeho záhubou.

Neodpověděl jsem mu. Odpověď možná snad ani nečekal. Nechal jsem zmizet tvář onoho profesora, do níž jsem se ukryl. Nechal jsem opadat jeho kůži, kterou mě obalil. Odkryl jsem svou skořápku a nechal knihovníka pohlédnout do svého nitra, do sebe samého. Do Ničeho. Do Prázdna, které tvořilo vědomí všech ve stádu. On nebyl součástí stáda, nebyl součástí Ničeho a tak ho Nic muselo pohltit. Sežrat jeho duši.

Se zájmem a fascinací jsem hleděl, jak mu život vyprchal z očí. Jak se jeho duše rozpadla na prachové částičky, které mohly spatřit jen mé oči. Jedna po druhé zmizela v Ničem.

Dokonce i každá částička jeho duše byla nechutně odlišná. Sta odstínů a desítky tvarů. Bleeeeeee. Všechny vysálo Prázdnno. A mně zbylo knihovnickovo bezvládné tělo. Hostina. Má nová tvář.

Chutnal odporně, avšak vědomí, že jsem jeho koncem uchránil stádo, z něj činilo skvostnou pochoutku. Až ani kostičky nezbylo. Nechal jsem jeho kůži obalit mé nitro. Jeho tvář uchovat ono Prázdnno ve mně. Bez zájmu jsem pohlédl na to jediné, co z knihovníka zbylo. Jeho oči. Sebral jsem je do dlaně a pozdvihl ke svým očím. Nechal jsem jeho oči bez života spatřit svou vlastní tvář.

A až tehdy jsem mu odpověděl.

“Myslel sis, že si tvých spisů nevšímnu. Že mi unikne, jak pokoutně doma potmě píšeš ty své knihy. O svobodě, o volbě, o zodpovědnosti,” usmál jsem se, jako bych káral nezbedné dítě.

“Jediná svoboda je nevědomost. Jediná svoboda je neznalost,” upíral jsem zrak do jeho očí, zatímco mi z dlaně kapala jeho krev.

“To já nesu možnost volby. A zodpovědnost za ni. Mohl jsi být šťastný. Mohl jsi být svobodný. Ale tys učinil jedinou možnost, kterou jsi za život měl. Vzepřel ses. A jak jsi skončil?” a s tím jsem jeho oči vhodil do své brašny, do zapomnění.

TROCHA POEZIE

Polednice (Kytice)

U lavice dítě stálo,
z plná hrdla křičelo.
"Bodejž jsi jen trochu málo,
ty cikáně, mlčelo!"

Poledne v tom okamžení,
táta přijde z roboty:
a mně hasne u vaření
pro tebe, ty zlobo, ty!

Mlč! Hle husar a kočárek -
hrej si! - tu máš kohouta!"
Než kohout, vůz i busárek
bouch, báč! letí do kouta.

A zas do hrozného křiku -
"I bodejž tě sršeň sám - !
Že na tebe, nezvedniku,
Polednici zavolám!"

Pojď si proň, ty Polednice,
pojď, vem si ho, zlostníka!" -
A hle, tu kdos u světlice
dvěře zlehka odmyká.

Malá, hnědá, tváří divé
pod plachetkou psoba;
o berličce, hnáty křivé,
hlas - vichřice podoba!

"Dej sem dítě!" - "Kriste Pane,
odpusť hříchy hříšnici!"
Dívče smrt jí neovane,
ejhle tu! - Polednici!

Ke stolu se plíží tiše
Polednice jako stín
matka hrůzou sotva dýše,
dítě chopíc na svůj klín.

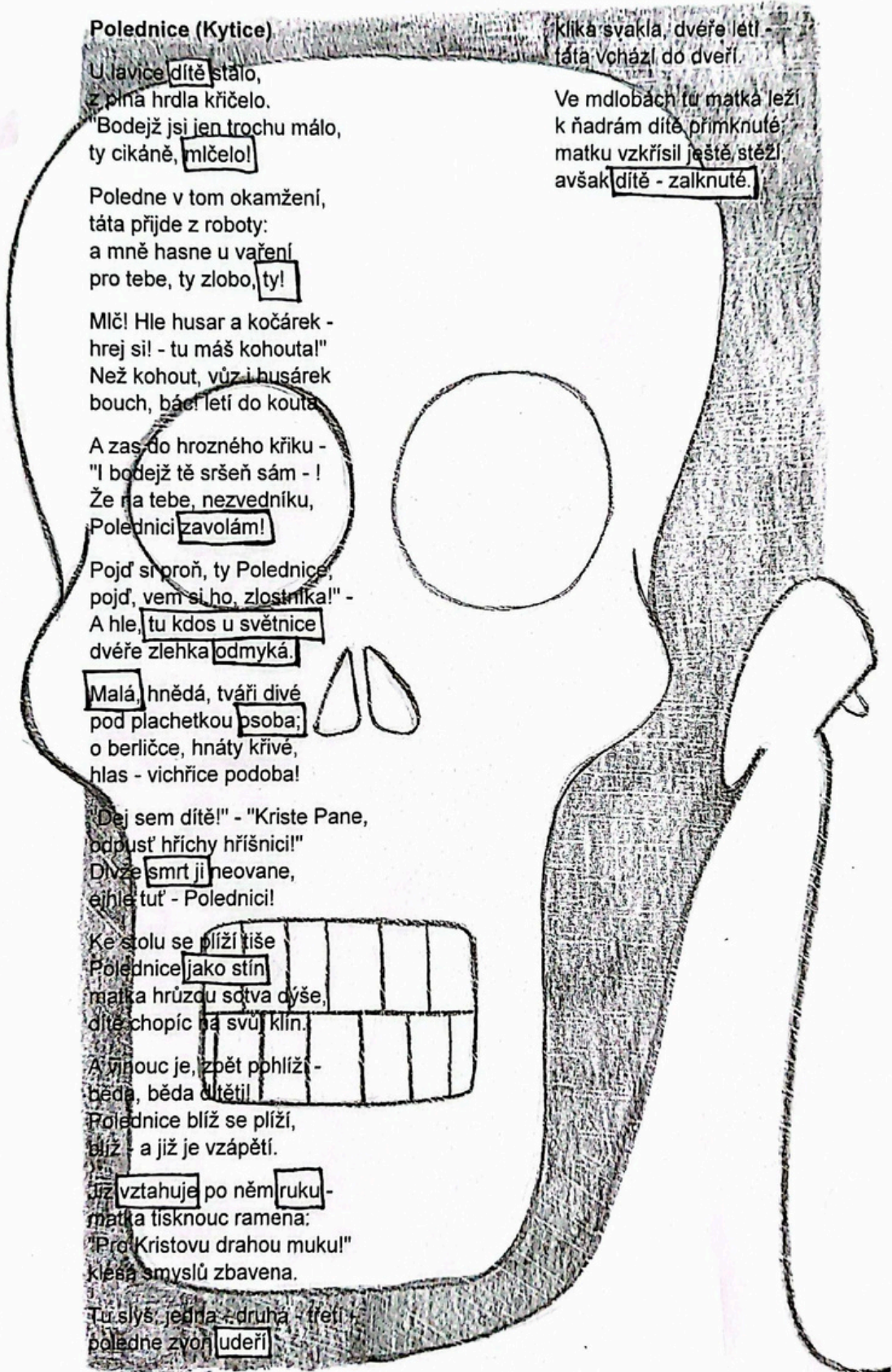
A mňouc je, zpět pohlíží -
běda, běda dítěti!
Polednice blíž se plíží,
blíž - a již je vzápětí.

Již vztahuje po něm ruku -
matka tisknouc ramena:
"Pro Kristovu drahou mukul!"
klešá smyslů zbavena.

Tu slyš, jedna - druhá - třetí -
poledne zvoní udeří!

Klika svakla, dvěře letí -
táta vchází do dveří.

Ve mdlobách tu matka leží,
k ňadrám dítě přimknuté;
matku vzkřísil ještě stěžl,
avšak dítě - zalknuté.

EDGAR ALLAN POE: HAVRAN

Jednou v půlnoci, máje horečku a rozjímaje
nad divnými svazky vědy prastaré a zaslužené,
když jsem klímal v polospání, ozvalo se znenadáni
velmi jemné zaťukání na dvéře - a pak už ne.
"Je to návštěva, či zdání, bylo to tak nezvučně -
jednou jen a pak už ne."

Ach, již při vzpomínce blednu! Myslím,
že to bylo v lednu,
každý uhlík vrhal stín jen přede mne a dál už ne.
Toužil jsem po kuracích - marně hledaje v svém čtení
ulehčení od hore nad Lenorou - již poslušně
světice zvou Lenora - nad jménem dívky nadvzdusně,
jež byla mou a teď už ne.

Smutný šelest záclon vlaje z hedvábí a chybá je
s hrůzou - již jsem do té doby neznal ani přibližně,
abych skryl své polekání, říkal jsem si bez ustání:
"Je to host, jenž znenadáni zaklepal tak neslyšně -
pozdní host, jenž znenadáni zaklepal tak neslyšně -
jednou jen a pak již ne."

Tu má duše vzmušila se; řekl jsem bez rozpaku v hlase:
"Prosím, pane, nebo paní, odpusťte mi velmožně;
avšak, byl jsem v polospání, když jste přišel znenadáni,
přeslechl jsem zaklepaní - je to skoro nemožné,
že jste klepal vy" - a poté otevřel jsem úslužně
veňku tma a víc už ne.

Hledě dlouho do tmy z práhu, stoje v pochybách
a v strachu,
dlouho snil jsem, jak si nikdo netroufal snít mimo mne;
ale ticho bez rušení ani slůvka na znamení,
jenom plaché oslovení "Lenoro!" zní zimničně,
to já šeptám "Lenoro!" a ozvěna di zimničně
jenom to a víc už ne.

FENOMÉN HARRY POTTER

Harry Potter je fenomén, na kterém vyrostla celá jedna generace. Generace, které hltala každou větu z knihy a trpělivě čekala rok, na díl nový. Harry, Hermiona a Ron stárli a dospívali a s nimi celá generace, kterou pobláznil příběh kluka s jizvou ve tvaru blesku na čele. Fenomén, který mnozí z nás znají hlavně díky filmové sérii s Danielem Radcliffem, ztvárňujícího hlavního představitele Harryho Pottera, Rupertem Grintem, hrajícího postavu Rona Weasleyho a Emmou Watsonovou, obsazenou do role Hermiony Grangerové. Tyto filmy přenesly kouzelnický svět J. K. Rowlingové na velké plátno s obrovským úspěchem. Díky jejich hereckým výkonům, charismatu a vzájemné chemii se tito tři stali ikonickým obrazem Harryho, Rona a Hermiony.

Jejich ztvárnění zůstává pro mnoho fanoušků téměř neoddělitelně spojené s představou těchto postav.

Filmová adaptace však měla své limity: musela zjednodušovat rozsáhlé dějové linie, vynechat některé postavy či vedlejší zápletky. Pro knižní fanoušky to znamenalo, že některé detaily z knih chyběly nebo byly pozměněny. Někomu se to líbilo, někdo byl zklamán. A právě tady vstupuje na scénu nový seriál od HBO (na platformě Max). Měl by mít sedm sérií, každá ztvární jednu knihu. Tento přístup dává tvůrcům výrazně víc prostoru na zpracování detailů, rozvinutí postav a vztahů, které ve filmech mohly být jen naznačeny nebo zkráceny. Obsazení přinese úplně novou trojici hlavních postav: Dominic McLaughlin jako Harry Potter,

Alastair Stout jako Ron Weasley a Arabella Stantonová jako Hermiona Grangerová. Všichni jsou mladí a ve filmovém průmyslu prakticky nováčci. Což má své klady i zápory. Prožijí s Harrym Potterem své dětství i dospívání stejně jako původní představitelé. V dnešní mediální době to ale pro ně může být velká psychická zátěž, protože nejen že každá fotka ze scény je hned dostupná na sociálních sítích, ale také budou muset čelit obrovskému očekávání, které s sebou nese legendární ztvárnění originálního filmového tria. Natáčení seriálu už probíhá a podle plánů by mohl mít premiéru začátkem roku 2027. Jestli dokáže nová generace herců a tvůrců oslovit staré i nové fanoušky, ukáže jen čas - ale rozhodně je na co se těšit, neboť filmový průmysl jde kupředu přímo milovými kroky.

A MONSTER WE KNOW

A. Novotná, 4.X

Wind howled around me as I glided effortlessly through the worlds. I left behind one world: the town's bright lights and drunken laughter, and slipped silently into another: serenity beneath a tree's shade on the riverbank. I often mingled between the chaos of the town kingdom and the tranquility of the river realm. Home. My home. Untouched by the world's turmoil. I spotted Bull lingering on the shore, already waiting for me, ever patient. As he always was.

I came to a stop and perched lightly on his horns. Our quiet chatter faded into the hush of constantly flowing water. Bull suddenly turned his head, rocking my stability. I fluttered my wings against him in silent protest to his unexpected movement. As always, he let my protest pass without comment. It came as no surprise to me. I was tiny as a mouse, and weighed half its weight. Too small to make a difference. Too light to leave a mark. Then he adjusted his massive frame, shifting our view. And there, just beyond my sight before, floated a pair of yellow, piercing eyes, fixed on us just visible beneath the green-tinted water.

Terror seized me at the sight. The gleaming eyes slid closer, unblinking, unwavering. I was prey – small, fragile, waiting for the jaws that would end me. Powerlessness washed over me; I was only a little bird, helpless against whatever hid beneath the surface. I rose into the air, circling above, waiting for fate to show its hand. I moved restlessly, wings carving anxious loops through the wind. Below, Bull crouched, ready to attack if given any reason. Then the eyes rose higher, revealing a smile, wide and bright across a scaled face, followed by a sleek body and long, coiling tail. Relief flooded me, chased by shame. The devil's eyes had turned to sunlight.

A giant, lizard-like reptile tracked our every movement, a spark of mischief dancing in his eyes and a broad, knowing smirk on his face. He was a marvel; a sleek, muscular tail, teeth sharp and white, yet eyes as warm as the sun and as sweet as honey. His smile held a quiet power, one that could ignite the world, or a heart, with its fire.

“Hi, I'm Prometheus. And you?” The voice that came from him was beyond my understanding; heavenly, warm, alive. And yet, it was real. From that moment, we were no longer just a duo, me and Bull, we became a trio, bound for the rest of our days. Forever, until the river claimed us.

Days flew by, and Prometheus settled in a wide stretch of the river, just a few kilometers from the first village, home to countless animals. He was a spectacle, truly one of a kind. None of us had ever seen an animal like him, so pure of heart, so gentle in manner. It was no wonder that creatures from all around came to visit him as soon as they heard of his presence. And Prometheus listened to every one, keeping company with the quiet, talking and laughing for hours with the talkative. Advice was offered when asked, and as time passed, word of Prometheus spread far and wide. Soon, Bull and I were no longer the only ones calling him our friend. His easygoing, caring nature won over everyone.

I lingered at the riverbank, eyes drawn to a cluster of sheep grazing nearby. They nibbled the grass and bleated softly, yet their ears twitched in unison at every rustle, every whisper of wind. When one dared to wander closer to the river, the others followed without question—a moving tide of wool and innocence.

With that heavy thought, I watched them edge closer to the water's edge, noses dipping into the cool flow, their bleats and laughter blending into the river's murmur. It was innocent, fragile, a fleeting harmony soon to be shattered. Even as warmth of shared peace reached me, a shadow of premonition clutched my chest.

Days passed, and I found myself lingering near the sheep more often than not—watching, judging, hoping one might break the pattern. When they did not, I thought, perhaps tomorrow. My gaze then settled on a group of sheep standing on the shore, chatting and laughing with Prometheus. They came from the nearby village, where their housemaster was notorious among animals for his ill temper. I wondered if they had to sneak away to be here, and if punishment awaited them. A sense of impending trouble clutched my gut. Above us, the sky darkened with black clouds, swallowing the sun and sending a freezing breeze that left us shivering. Hard times were coming, yet as I listened to their innocent voices and the warmth of camaraderie, the future seemed a little brighter. None of us was truly alone, whatever lay ahead.

I caught a glimpse of white among the green bushes in the background, and my attention snapped to it. A bright red shirt. In it, a man lurked, watching us with careful, stealthy precision. His gaze was like a promise, black as the stormy sky above. I had seen him before, though I couldn't place where. Here? In the village? My memory blurred; perhaps I had seen him in a dream, or perhaps I had mistaken him for someone else.

I shook off the unease crawling through me and focused on my surroundings. I moved to alert the others to the stranger's presence, when Prometheus' eyes met his. Unlike me, he remained completely unperturbed, joking with the sheep as if nothing were amiss. His calm steadied me, even as my chest tightened with warning.

The sheep turned just as the man began strolling toward us. Anxiety surged through me, a tight knot forming in my stomach. His eyes were narrow, hands clasped behind his back, a predator moving unnoticed at Prometheus' periphery. Now, he was only a few feet from the sheep, yet he did not pause, nor slow his deliberate approach.

It happened all at once. A jagged lightning bolt tore the sky apart, illuminating the ax clutched in the man's massive hands. Thunder ripped through the air, drowning out the terrified bleats of the sheep as he lunged forward, madness blazing in his eyes. Blood spattered his once-white shirt within seconds, hot and dark against the fabric. I froze, rooted to my branch, heart hammering in my throat.

Prometheus whirled, his massive tail lashing through the air, smashing anything in its path. In a heartbeat, he surged toward the man, defending the two remaining sheep. Courageous, yes, but hopeless. The man's ax slashed through Prometheus' tail with a sickening crack. He paid no attention to the dragon, driven only by bloodlust, continuing to hack at the last defenseless sheep. Chaos reigned: the scent of iron, the sound of panicked bleats, the stench of fear mingling with the storm. Horror had descended upon the riverbank.

Little did he know, Prometheus was far from finished. With a roar that shook the riverbank, he lashed his injured tail with every ounce of remaining strength, striking the man brutally.

Blood spurted from his own wound, but the man's scream cut sharper through the storm. He stumbled, staggered, and began to retreat, a deep gash running down his leg, a dark promise of pain he would not soon forget.

I came to my senses just in time, as Prometheus lunged after the man, dragging his torn tail behind him. I yelled into the air, flapping frantically toward him. Terrified squeaks tore from me as I imagined him fighting in his weakened state. I had to stop him—he was injured, exhausted, and chasing the man would be reckless. Prometheus hesitated, concern flashing in his eyes; he feared the man might return to harm others. And yet, behind it all, I glimpsed his true stance: he did not want to fight, did not want to hurt anyone—not even now, when the blood of his friends stained the man's shirt red.

Alas, I won the argument. Once I was certain Prometheus would not pursue the man, I cast one final, shuddering glance at the butchered bodies sprawled along the shore, crimson pooling around them. My heart raced as I took to the air, frantic, following the man with relentless unease, each beat of my wings echoing the horror left behind.

I discovered that he lived in the largest settlement nearby, a city a few hours downstream along the river. His home was a small flat above his shop, a place that sent shivers down my spine. He was the town's butcher, the hand behind the deaths of countless animals, infamous for cruelty and wickedness.

I watched him through the window as he changed his shirt, scrubbing away every trace of blood. Without it, he looked ordinary, any passerby on the street, unremarkable. But now, after witnessing the slaughter on the riverbank, I could no longer see a man. Only a monster.

Later that day, he returned to the riverbank. I watched in helpless horror as he dragged one lifeless body after another, once-pure white sheep, now hollow and stained. Each was shoved into a cloth bag, stripped of any dignity. He piled them in his shop, one atop another, limbs dangling in a tangled, grotesque heap. Then, without pause, he began his work. Words fail me to describe what came next. He stripped each sheep of its fluffy wool, one by one. Then he drew a massive, razor-sharp knife. And he cut. Again and again, until all were torn apart. I watched, frozen in place, horror rooting me to the spot. Helpless. Disbelieving. Unable to grasp the depth of cruelty unfolding before my eyes. When he was done, he simply washed again. No blood remained on him, or at least, none that could be seen. But I had seen it. Etched into my mind. Then, as casually as if nothing had happened, he gathered his things and left the flat. I followed him through the narrow, winding streets of the city, heart hammering. And then I realized, with a chill creeping up my spine, he was heading straight for the town hall.

"It cannot continue like this! The mayor must take action!" shouts echoed around me as I crouched unseen in a corner.

"Kill the monster!"

"It's only a matter of time before the dragon turns on us instead of the cattle!"

Dragon? What dragon? Why don't they arrest the Butcher? He sits among them, while my friends lie dead in his shop. I watched the councilors clash, each desperate to be heard. I had witnessed meetings before, but none so intense, so charged, so...hostile. Panic crept through the crowd like a slow, gnawing claw, consuming reason and sanity alike.

Then, to my utter shock, I realized: the monster they demanded be killed was not the Butcher, it was Prometheus. Rage and disbelief washed over me like a tidal wave. They were insane, branding my kind, gentle friend a monster. In the short time I had known him, he had been nothing but kindness and warmth. Meanwhile, the Butcher paraded his injuries like trophies, painting himself as the victim. My poor, innocent friend had done nothing wrong, and yet he was the one condemned as heartless.

“One hundred gold coins to anyone who brings me the dragon’s head!” the mayor shouted over the escalating chaos. And with that single command, all hell broke loose.

There has to be something we can do! I refuse to sit idly by while people plot against one of us!” Bull shouted.

I trembled at the weight of the situation. Should Prometheus flee, seeking refuge elsewhere? Should he fight back? Or could we hide him until the storm passed? And why should he bear the punishment alone? What guarantee did any of us have that we wouldn’t be next when another crazed soul set their sights on us? If we did nothing, how could we ever feel safe here again? How could we still believe in justice? “And what good would it do if I attacked them? Wouldn’t I become the very monster they accuse me of being, a brute mauling peaceful lives?” Prometheus asked quietly. “Only one of them hurt us, only one spilled our blood. Killing those who tremble at my shadow will not bring our friends back. The rest have clean hands. I cannot, and will not, become what they fear. I could never live with myself if I struck another from revenge.”

My heart ached for my friend. I could think of no one less deserving of such accusations, and yet the corruption of the world threatened to crush him. I was neither as strong as Bull nor as brave as Prometheus, but perhaps my smallness could become my advantage.

Watching Prometheus stand steadfast against Bull’s disapproving words, I vowed to protect him with every ounce of myself. I would be an ever-present shadow, a wind that misses no whisper, eyes that never close. And yet, a quiet doubt lingered, would it matter at all? A drop in the ocean, insignificant, powerless against the storm.

Uneasiness washed over me as I listened to the Butcher, already drunk, hold court in the tavern. A crowd had gathered around him; someone nudged his pride by teasing him about Prometheus.

“It won’t be long before I’m holding that dead monster’s body! Why settle for his head?” he roared, voice cracking with drink and anger. “The dragon might be as big as a tree trunk and as bloodthirsty as a wolf, but he’s dumber than an empty barrel. He’s no match for me.”

His words fell heavy in the suddenly hushed tavern; for a breathless moment every eye was fixed on him, and the room felt small and dangerous.

His hateful words drew mixed reactions from the crowd. Some laughed, whether at the Butcher or at Prometheus, I could not tell. A few cheered him on, others remained silent. But not one dared to stand for my innocent friend.

Hours dragged by, the beer ran dry, and the tavern fell into uneasy silence. The Butcher lingered until the end, and I followed him, wings heavy, eyelids drooping, my mind a hurricane of fear and fury.

At the tavern’s doorstep, the embodiment of evil was halted by another man. He stood sober, a stark contrast to the others, a dissonant presence under the dim glow of the night.

A small bag hung from the newcomer’s shoulder, and a long, sharp blade peeked from its leather sheath. Nothing about the scene felt right, and neither did the constant, unsettling smiles on both men’s faces. My stomach twisted, my blood ran cold, and my feathers bristled.

Their conversation stretched on for several minutes before they parted ways, each moving with calculated purpose. I could not follow them both. In that split second, I realized I had only one chance to choose correctly. I shot toward the Butcher, the memory of his cold, murderous gaze as he butchered the sheep burning in my mind.

The Butcher crept to the river, crouching low as the tall grass swallowed him from view. I shifted to a higher branch for a better vantage. His hand slipped into his pocket, retrieving a small bottle of transparent liquid. He remained motionless, silent, his face as blank and unreadable as the sky above.

Then peace shattered with the echo of splashing water. I whipped my head toward the noise. A massive tail cut through the churning waves, Prometheus was grappling with an unseen force. I launched from the branch, wings beating frantically, rushing to his aid without a moment’s hesitation.

As I drew closer, I saw the thin ropes crisscrossing Prometheus’ body like a cruel net of constellations. I tried to land on his back, but his thrashing made it impossible to reach him. So I did the next best thing: I screamed, hoping to draw any nearby help.

Every effort, mine and Prometheus’, was met with cold futility. Yet neither of us would surrender. My gaze darted frantically across the riverbank, searching for a solution, for any chance to save him. But all I found were a pair of bright eyes, gleaming with triumph, unyielding and merciless.

A silent silhouette slipped through the thick grass, moving closer with terrifying precision. My eyes snapped to the Butcher’s hand, and for a fleeting moment, I felt a flicker of relief. No blade, no bow, nothing to strike with, only the small bottle clenched tightly in his fist.

He closed the distance to the river in an instant. Before I could react, he lunged at the still-struggling Prometheus, one hand gripping him, the other prying open the bottle. I swooped at him, flapping desperately, claws and wings aimed to stop him, to hurt him if I must.

To my utter shock, the Butcher released Prometheus the moment the bottle emptied, effortlessly freeing him from the net. He climbed from the water and walked away, leaving Prometheus behind. For a heartbeat, I dared to hope it was over. But Prometheus' anguished roars shattered that illusion. I flitted close, trying to soothe him, to assure him the Butcher was gone, that we were safe.

Yet nothing returned to normal. Unease gnawed at him, leaving him restless, ravenous. He boasted of hunting any nearby animal, a shadow of his former self that sent chills down my spine. I did my best to restrain him, aided only by the absence of prey, but it offered little comfort. In all the time he had spent with us, he had never harmed anyone. And now I watched my gentle, kind friend behave with a coldness and ferocity that contradicted everything I knew of him.

Time slipped away unnoticed until two male voices shattered the fragile calm of my conversation with Prometheus. Instantly, both of us turned toward the source. The Butcher and his accomplice were dragging a large, unmoving body along the riverbank, its weight unnatural, its silence deafening.

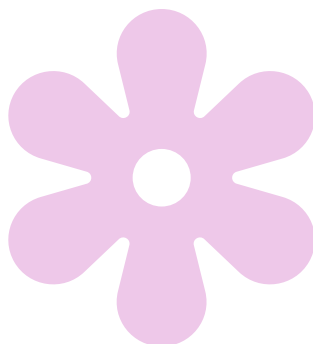
My mind struggled to keep pace with the chaos unfolding before me. It all happened at once, and I could process none of it. They tossed the lifeless body into the river and stepped back, and in the same instant, Prometheus, starved, twisted, and unrecognizable, lunged forward, devouring the dead.

Then I recognized the body. A scream tore from my throat as I watched my two friends: one drenched in his own blood, eyes white and glassy, limbs rigid; the other, Prometheus, teeth bared and bloodied, tearing into him. Madness had overtaken him. My gentle, kind friend, the one who had never harmed anything beyond insects and plants, was now a whirlwind of horror, attacking the very companion he had loved. Helplessness clutched me as I stared into his blood-red eyes, the violence and frenzy screaming louder than any words could.

When Prometheus finished with Bull, he drank from the river. His muscles convulsed violently, and his body collapsed onto the wet earth. A white, viscous substance leaked from both Bull's body and Prometheus' mouth, something I had never seen, not even with the sheep a week ago.

Two interminable minutes passed, each stretching like an eternity, before my friend's body, once a violent, frenzied beast, finally stilled. I could do nothing but mourn for both of them, their lives stolen in an instant of horror. Tears streamed down my face as I met Prometheus' eyes one last time. The blood-red frenzy had vanished; his gaze had returned to its gentle, familiar hue, only intensifying the raw ache of loss that consumed me.

Numb with grief and disbelief, I watched as the two men waded into the river and dragged Prometheus' lifeless body to the shore. Bull's remains were left behind, a silent testament to their cruelty. They had killed the innocent. They could kill any of us, and do so whenever they pleased. They had transformed my gentle friend into a monster in the eyes of the world, turning predator into prey. And the final insult: they hung Prometheus' body in the town hall, parading him as a notorious beast while showering the Butcher with praise for his so-called heroism, as if the blood of our friends had never been spilled

KRÁTKÝ DOTAZNÍK

Milí čtenáři,
Dovolte nám, abychom na chvíli přerušili vaše čtení a požádali vás o vyplnění krátkého dotazníku. Jedná se o zpětnou vazbu, která nám pomůže časopis zlepšit.
Pro vyplnění dotazníku si načtete QR kód. Zabere vám jenom pár minut a budeme za všechny vaše odpovědi velmi vděční. Děkujeme!

SHELLEYIN FRANKENSTEIN

Jméno „Frankenstein“ dala Mary Shelley ~~(ne)tvorovi~~ ze stejnojmenného románu.

Mary Shelley rovněž napsala knihu *Poslední člověk*, jeden z prvních postapokalyptických románů. Odehrává se ve 21. století a lidstvo v něm čelí rozsáhlé epidemii moru.

V knize z r. 1818 takto autorka ve skutečnosti pojmenovala vědce, který nadlidsky silné monstrum stvořil. Tomuto vědci, tj. Viktoru Frankensteinovi, se zmíněný experiment krutě vymstí – monstrum zavraždí jak jeho mladšího bratra, tak nevěstu.

V textu je netvor označován různě, např. „creature“, „devil“ nebo „fiend“. V jedné pasáži o sobě samém mluví jako o padlém andělovi. Ve slavném filmu z r. 1931 se v titulcích uvádí jako „The Monster“ a jméno herce je nahrazeno otazníkem.

MIN-DŽU (민주)

Viktorie Kalábová

(Kamakura, prosinec 1945)

Min-džu připravovala jídlo na zítřejší oslavu nového roku, když zahlédla svého manžela procházet chodbou do předsíně. Vyklonila se ze dveří kuchyně. Pan Kodžima z věšáku sundával těžký vlněný kabát. „Vy někam jdete?“ „Ano, jen se projdu po okolí.“ „Aha... ale vždyť je už tma.“ „Brzy se vrátím.“ Bez dalších slov za sebou zavřel dveře a byl pryč. Pobřeží Kamakury bylo díky nadcházejícím oslavám mimořádně klidné. Slaný vítr přicházející od moře viskal pana Kodžimu ve vlasech, hladil tváře a prostupoval tenkou látkou kalhot. S netečným výrazem hleděl kamsi do dálí; pozoroval obrysy mračen, jež se vpíjely do noční oblohy, a horizont polykaný tmou. Jednotlivý obraz doplňovala melodie vln plázcích se po pláži.

Pan Kodžima se sklonil k zemi a mrazem ztuhlými prsty sbíral kameny. Vkládal je do kapes kabátu. Opět upřel zrak do černočerné tmy a pomalým krokem se přibližoval k vlnám – rozvázně. Každé došlápnutí se rozléhalo pobřežím a rezonovalo Kodžimovým tělem – skoro až hypnoticky. Najednou měl mokro v botách. Zábla ho lýtka, pak břicho – (Ne, nedrkotaly mu zuby; čelisti měl pevně semknuté.) Chlad prostupoval vlněným kabátem, skrze košili až na samotnou kůži; objal jeho hrud'. Chvíli na to jej slaná voda štípala v očích a ozvěny kroků vystřídaloburácení moře. Kameny byl tažen ke dnu. Naslouchal jen tlukotu svého srdce a šumění vln. Tlukotu srdce. Tlukotu srdce. Jen šumění vln...

(Kamakura, srpen 1985)

Min-džu již několik minut pečlivě zametala pláž tak, jak měla ve zvyku; chodila sem každý pátek posledních čtyřicet let, neboť její manžel miloval pořádek a ona pro něj chtěla být vzornou manželkou.

Vždy k němu s obdivem a vděčností vzhlížela. Pan Kodžima byl prvním Japoncem, který se k ní choval nenásilně. Poskytl jí stabilní domov a s tím i klidnější život. Nevyčítala mu, že ji náhle odvezl do Japonska, aniž by se rozloučila s rodinou. Nezlobila se, když jí zakázal jakkoliv příbuzné v Koreji kontaktovat. Bylo to přece kvůli bezpečnosti a dopis o sňatku slíbil, že pošle.

Min-džu koštětem jemně vířila písek ve vodě a převalovala malinké mušličky. Slunce pálilo do zad a po šlachovitých rukou jí stékaly kapky potu, jež se na opálené kůži třpytily. S nepatrným úsměvem vzpomínala na dny, kdy sedávala u stolu naproti svému manželovi a pozorovala, jak jí. Vzpomínala na večery, kdy jej vítala po příchodu z práce. Nejvíce však vzpomínala na páteční dopoledne, která trávila důkladným úklidem celého bytu, aby si mohl následně v klidu odpočinout.

Od určité doby uplatňovala tuto rutinu nejen v bytě, ale i zde – na pláži. Byl to nový domov – domov, který si její manžel vybral.

THE DREAD

The blade swung through the air, cutting deep into the enemy's flesh. Impulses of raw magic ran within the sword and Max could feel every ounce of the mighty power go all the way to his body and even to Anakontrai, making them bound together in this very moment, like being struck by lightning. Every second of the blade cutting Anakontrain in half, a small vibration was sent through the boy's arms, which were strongly gripping the very sword, showcasing just how powerful the hit was. Anakontrai fell dead on the spot, his soul finally finding peace after being used as a weapon for so long.

Max stood before him, chest rising with every deep breath he took. He couldn't believe it, there laid the mighty Anakontrai, king of the Strong realm, cut in half and only left to rot now, his corpse being the last resemblance of this ugly war. The boy scanned his doings on the now dead king and felt his muscles slowly giving up, his body began to tremble with shock and relief. He felt the comforting warmth of peace slowly spread through him and he finally dropped the sword, now stained with the monarch's blood.

But the moment the weapon touched the ground, an unknown and invisible entity rose above and knocked Max down, catching him completely off guard. Suddenly he was falling, very slowly, as if somebody slowed down the time itself and everything was happening in slow motion. The entity, or rather just a mere force, kept dragging him down, almost ripping through him, settling down on Max's chest, making it hard to breathe. An uncontrollable feeling of dread spread over Max, suffocating him even more than just a second ago.

It kept wrapping around him like some strange tentacles, touching him everywhere like the hands of hundreds of people, tingling him in his vibrant hair, going under the fabric of his clothing even. He felt it everywhere, could almost see it before his own eyes, a tangle of flickering black tentacles wrapped around him. It was drowning him, drowning in dread and suffocating to a tragic death

No, not trying to suffocate, but rather trying to crawl under his own skin. The dread was everywhere, burying itself into him and spreading through his veins, pounding into his heart, appearing in his thoughts and connecting in his mind. He was becoming one with the dread, it was in him and he was in it, one and the same. An obscure feeling it was, the boy wanted it to stop, the dread was everywhere, he could feel it in his arms, his skin, his legs and eyes. Even in his bones, his hair, his mouth and his head. Were those even "his" anymore though? He couldn't feel anything but dread, it was him and he was it. Suddenly he heard voices, they were talking in every direction, not quite enough to make out what exactly they were saying, but enough for the boy to be aware of them. Max didn't recognize the voices, at least not all of them, some felt kind of strange and unfamiliar, he wondered what those were. They kept talking, laughing and screaming, creating a bigger chaos than the dreadful tentacles. Then it hit him just what those voices were, they were his thoughts and memories.

Now he could make out which ones belonged to his friends or family, or just to his teacher as he remembered her from school. But why could he still hear those blurred out ones? They clearly weren't from his memories nor thoughts. It must have been somebody else, but how? Thought the boy as he was getting lost in this loud mess. They were getting louder and it became unbearable to listen, he wasn't built for this many thoughts screaming in his mind. An overwhelming feeling, heavier than the dread fell upon him with the appearance of the voices. Suddenly there was no space for him to keep the voices shut inside and they began to come out of his very own mouth. He screamed and screamed but no one could listen, not even he himself. He begged for this to stop, but there was no one to beg to, it was just him, the dread and the voices. "MAX!" , suddenly a totally different voice pulled him back from the dreadful nightmare, bringing him to his body again. He was still in the same place, his sword laying before him, next to the corpse, as if nothing happened. Shaken up he looked at his trembling hands, refusing to believe it was just a dream of some sort, which lasted only a few seconds, when to him it was hours of torture. "Max! Oh my god-!" There was the voice again, just a bit closer now, it was the voice he could recognize anywhere, it belonged to Jack. The blonde boy was running after him, his face showcasing worry and relieve.

Two big arms reached out for Max and hugged him tightly from behind, gripping him like he was supposed to disappear if they let go. "Y-you're safe!" Sobbed the older boy, finally having Max back in his arms. Max just remained still as he couldn't believe what was happening anymore. The other boy was pressing against him, practically burying himself in his back, but he didn't mind, it was not like the dread, cold and heavy, Jack was warm and his touch brought peace and comfort.

Max felt his whole body tremble. For a moment there was silence, like when you're waiting for an unexpected comeback, a stab in the back, but nothing happened. It was truly over. The moment Max realized, a loud and choked cry escaped his mouth. Tears spilled out of his eyes as he sobbed, his knees finally giving up.

"It's over, it really is over" he kept repeating not believing his own words and Jack just kept answering "it really is, it really is!". The boys cried together, both were tired from this long battle.

CHVÍLKA ZOOLOGIE

Yellow Lion's Mane jellyfish

Red Bell Jellyfish

Juvenile Emperor Angelfish

Harlequin shrimp

O NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÉM KOBERCÍ

V jedné zapadlé stodole žila kdysi jedna ovce. Tedy ona vlastně nebyla tak docela jedna, v té stodole jich bylo daleko více. Tato ovce byla však úplně stejná jako všechny ostatní. Samozřejmě, kdybychom se detailněji podívali na genetickou strukturu jejího DNA, zjistili bychom, že je docela jiná, ovšem zvenčí vzhlížela stejně, jako ty vedle ní. I když možná nakonec se přeci jen něčím odlišovala, a to jen a pouze tím, že o ni vyprávím tento příběh.

Nu a to se vám tak jednou stalo, že takhle zcela stejná a ničím zvlášť výjimečná ovce jednoho krásného dne skončila na pekáči. A vzhledem k tomu, že teď není o kom vyprávět, přesouváme se k další úplně stejné a úplně obyčejné ovci z té samé stodoly. Samozřejmě, kdybychom blíže nahlédli na genetickou strukturu jejího DNA, zjistili bychom, že je docela jiná, ale navenek vypadala úplně stejně, jako každá jiná ovce. Jenomže takhle ovce vám jednou ve své stáji pošla... Ach, moment, mají vůbec ovce stáj? Ne počkat, ty mají koně, ona byla ve stodole a... No nevádi.

I s ohledem na to, že nyní není opět o kom vyprávět, nastal čas podívat se na další ovci. Z této ovce číselně zvláštnost již od počátku, neboť nežila ve stodole, ale v ohradě hned vedle. Ovšem spolu s ní se tam pásala i hromada dalších, naprosto stejných ovcí. Samozřejmě, kdybychom pečlivě prozkoumali genetickou strukturu jejího DNA, dobralí bychom se k tomu, že je docela jiná, jenže taková obyčejná farma nemůže disponovat vědeckým vybavením, proto vypravěč počítá pouze s tím, že se ovce sobě navzájem podobají zvenčí.

Inu, a tuto ovci jednoho dne vybral farmář, aby ji předal svému arabskému synu, otec i syn byli navenek i genetickou strukturou DNA úplně jiní, až by si leckdo řekl, že ani nejsou příbuzní. Oni totiž doopravdy nejsou, Arab starého senilního farmáře pouze klamal a obíral jej o ovce. Jenomže ovce, kterou mu farmář přinesl, pro arabského vydřiducha nebyla dost i odmítl ji, až z toho ovce hanbou skonala. Zde se však pro farmáře vyskytl problém, neb svých ovcí už příliš dát nechtěl, a tak se vydal ukrást jednu ovci sousedovi. A tady ovšem naše vyprávění nabírá zcela nové obrátky, poněvadž tato ovce byla opravdu velmi jiná než ty předchozí. V porovnání s celým stádem sousedových ovcí vypadala samozřejmě úplně stejně, pokud bychom však nahlédli na genetickou strukturu... a proč bych měl dělat všecko, domysli si to tam, milý čtenáři, sám, je to jen na tobě. Tedy tato zcizená, hloupá koule vlny, zvaná ovce už Arabovi voněla více i vzal si tuto vzhledově stejnou ovci a vyrobil z její vlny koberec. Pak už to byla ovce odlišná i tím, jak vypadala, když byla o kožich připravena. A protože pro vyprávění již neshledává vypravěč v její roli kdovíjakou důležitost, přichází do příběhu nový hrdina: koberec.

Koberec utkaný arabským oblbovačem nebohých staříků se na první pohled nezdál nikterak odlišný od ostatních koberců v Arabově krámku, kdybychom však zanalyzovali DNA z vlny každé ovce, která svůj svetr v kobercích zanechala, zjistili bychom, že jsou všechny koberce tkány úplně jinak. Avšak i přes tento fakt byl koberec na první pohled jiný, protože nebyl na prodej. Místo toho ležel na podlaze v kobercovém krámku. No, a co si budeme povídat, ležel tam dlouho, předlouho, až jej jednou Arab, znechucen jeho již značně ošuntělým stavem, vyhodil do popelnice. Popelnice, která vypadala úplně stejně jako ty ostatní a nijak se nelišila od jiných. Tentokrát jí však na zvláštnosti dodal právě tento zcela jiný koberec, utkaný z dosti jiné ovce dosti jiným Arabem.

Ale pak dorazil koberec na skládku, popelnice ztratila na důležitosti a z koberce ve spalovně zůstal prach a popel, který navenek vzhlížel stejně, jako celá ta hromada popela. Jenže v každém smítku prachu a v každé hromádce popela, jakkoliv stejně vypadajících, se skrýval zcela odlišný příběh.

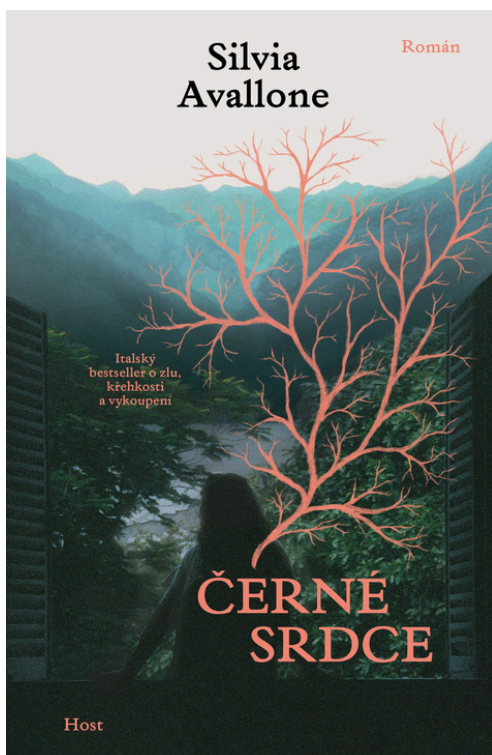

OKÉNKO SOUČASNÉ LITERATURY

JMÉNA – FLORENCE KNAPP

Nomen omen, platí to opravdu v našich životech? Může jméno, které dostaneme po narození, ovlivňovat náš osud? Říjen 1987. Cora se vydává na matriku, aby zaregistrovala narození svého syna. Její manžel Gordon je navenek oblíbený a vážený lékař, doma ale vládne pevnou rukou. Muž trvá na tom, aby se dítě jmenovalo po něm, Coře by se líbilo jméno Julian, devítiletá Maia navrhuje říkat bráškovi Bear. A když se matrikářka zeptá, jaké jméno chce synovi dát, Cora zaváhá... Od této chvíle se po dobu pětatřiceti let odvíjejí tři alternativní příběhy, tři verze života rodiny, kterou jediná volba změní navždy.

Příběhem rezonuje téma domácího násilí, a to nejen fyzického, ale i velmi promyšleného psychického a tyran je zde vyličen opravdu v nebyvale temných barvách. Křehké, bolestné, ale i nadějeplné čtení. A to v originálním, emocionálně náročném, uvěřitelném, vysoce intimním příběhu. Na otázku, která je položena na začátku knihy, zda jméno může ovlivnit charakter člověka, si každý musí odpovědět najít sám.

ČERNÉ SRDCE – SILVIA AVALLONE

Emilii je jednatřicet a její příchod do zapadlé italské alpské vesničky Sassaia vyvolá pozdvižení. Pochází z bohaté rodiny, otec ji nezatrtil ani kvůli temné minulosti, kterou si kromě tašek s sebou nese, toto tiživé tajemství chce v horách skrýt přede všemi, kdo ji kdy znali.

Avšak nejen Emilia v Sassaie něco skrývá. Učitel Bruno žije v ústraní spíš z rezignace než z vlastní volby. I on zná tíhu viny – ale z opačné strany. Emilia nese vinu pachatele, Bruno temný žal oběti. Oba spojuje samota, mlčení a vnitřní temnota. Možná proto si k sobě dokážou najít cestu a poskytnout si navzájem to, co sami sobě dlouho odpírali – pochopení a přijetí.

Autorka vykresluje své postavy s hlubokou něhou a soucitem. Ve svém románu nás zavede za zdi věznic pro mladistvé i do hloubi vnitřních krajin těch, jež osud zlomil dřív, než dostali šanci vyrůst. Černé srdce je román o vině a spravedlnosti, o soudu i možnosti vykoupení. A především o lidskosti, která zůstává i tam, kde jsme ji přestali hledat. Je to citlivý a křehký příběh dvou černých srdcí, které si zaslouží druhou šanci.

Nedosažitelná láska

Ach, jak dostat mé oči z tvého těla,
ach, jak dostat tvé na tělo mé,
co udělat, aby si mě ráda měla,
jsou ty tvé oči vůbec pravé?

Jak mám tě přestat mít tak rád?
však chci jen tě za ruku vzít,
celé své srdce ti darovat,
sním o tom, jak chtěl bych tě políbit.

Tvé rty však už jiný okusil,
nevadí, nevzdám se,
mou lásku jen zřídka pokusil.

Všichni ví, že srdce z ledu má,
co hlupák já si pomýšlel,
má touha je však nekonečná.

Aneta K. Kája J. Majda P. Nika Š.

POHÁDKY

Pohádky, jeden z prvních literárních žánrů, se kterým se v životě setkáváme. Dokážeme je odvyprávět, aniž bychom si je museli znovu přečíst, a předáváme si je z generace na generaci. Dobro zvítězí, zlo dostane za vyučenou a dítě s úsměvem na rtech může spokojeně vplout do říše snů. Co ale takhle zkusit klasickou pohádku, kterou všichni známe, odvyprávět očima jedné, ponejlépe té záporné, postavy. Nabízíme vám trošku jiných, i když klasických pohádek. Můžete si i vy vyzkoušet, jak by například zněla Perníková chaloupka, kdyby nám ji vyprávěla ježibaba nebo třeba Smolíček očima Jeskyněk:

Sněhurka

Za sedmero horami, za sedmero řekami a za skleněným střepelem, bylo království. No a v tom království jsem byl Já. Každé ráno vstala, na mě se vždy podívala a otázkou mě obtěžovala. "Zrcadlo, zrcadlo, kdo je na světě nejkrásnější," zazněl její hlas.

Měl bych-li oči, v sloup bych je obrátil. Tolikrát jsem tu otázku již slyšel. A tolikrát jsem ji stejnou odpověď dal: "Ty jsi na světě nejkrásnější, má paní." A stejně s dalším úsvitem přede mnou stanula a stejnou otázku mi položila. Jak marné. Jak bezduché. Copak její marnivost mezi nezná? Kolikrát ještě budu muset slova svá opakovat, než mi položí otázku jinou?

Povzdechl bych si, ale nikterak by mi to nepomohlo. Byl jsem odsouzen k nekončící smyčce marnosti. Už už jsem chtěl říci to, co vždy, když tu mě tak přepadla myšlenka. Věru zlověstná myšlenka. Jako červ do sladoučkého červeňoučkého jablíčka se zavrtávala, a ne a ne s ní pryč. A než jsem stihl vzpomenout na svou čest a zarazit se, bylo to venku: "Jsi sličná, královno moje, avšak ještě jedna jest sličnější nežli jsi ty. Pleť jako porcelán, tváře nachové jak večerní obloha, vlasy jako nejtemnější noc. Ta jest na světě nejkrásnější." Byla to lež. Všechny pro mne byly stejné. Mladé, staré, vysoké či malé. Světlovlase, tmavovlasé, copak na tom záleželo? Před očima mi splývaly, žádná nikdy nebyla nejkrásnější. Každá byla jiná, tak těžko soudit.

A přesto, tyto tři pouhé věty jako by otevřely Pandořinu skříňku. Bylo to, jako se dívat do kráteru sopky chvíli před výbuchem, celý její obličej se znetvořil záští. A já věděl, že je ouvej.

Ale copak byla jiná cesta? Copak jsem mohl den za dnem býti jen obyčejným papouškem? Já jsem byl dávný, vševědoucí, králové o mne bojovali. Na světě lepšího rádce nežli mne není. Tady chátrám. Tady strádám.

Od toho rána jsem přibit na zeď musel snášet plody semen, které jsem sám zasel, poslouchat zlověstné osnování plánů královny. Ničilo mne to. Den za dnem. Ale zakusil jsem něco, na co jsem již před dávnou dobou zapomněl: svobodu. A povím vám, přátelé, není jablka sladšího. A věděl jsem, že není nic, pro co bych se jí znovu vzdal.

Byl tomu týden, nežli jsem byl jednoho rána znovu tázán: "Zrcadlo, zrcadlo, kdo je na světě nejkrásnější?" Jak já nesnášel ten skřehotavý hlas. A tak, protože jsem znal pravdu královně skrytou, polevil jsem. "Stále ta samá, má paní," přečkal jsem záchvat jejího hněvu. Všechny její nadávky. A přesně jsem poznal moment, kdy si uvědomila, že té, kterou se pokusila zavraždit, stále srdce bije.

Týdny jsem byl jako na jehlách, čekal, jak to s onou dívkou dopadne. Měl bych svých činů litovat, avšak nemohl jsem. Svoboda byla má a já se nepozastavoval nad tím, co mne skutečně stálo.

A jednoho dne přede mnou stanulo ono děvče, které jsem odsoudil k smrti. Omluvu jsem v sobě nedokázal najít, ani lítost. Jediné, v co jsem doufal a co tížilo mysl mou, bylo, na co se mne zeptá, a zdali uslyším znovu ta samá slova. Znovu ten samý cyklus. Hořel jsem netrpělivostí.

Červená karkulka

Hmmmm, po takovém tuhém a přestárlém obědě bych si dal na chvíli dvacet... Ale ne moc dlouho, to dítě, které mě sem přivedlo, tu za chvíli bude a bude ten správný čas na nášup. Zatím vytrávím. Ale co to vlastně plácám, moje vzácná genetická vada způsobila, že nemám žádné žaludeční šťávy. Ta babka mi tam vydrží vcelku ještě hodně dlouho. Připadám si jako těhotnej vlk.

Slyším klepání. Přichází dezert. To dítě je bohužel tak hloupé, že prozradí dravé šelmě bydliště své nebohé babičky. Určitě tak ani nerozezná svého prarodiče od vlka, šatičky mi padnou, doladím to brýlemi a čepcem...parádička!

Ale ne! Známká pochybnosti. Možná že zase není tak hloupá. Proč prý mám tak velké oči. No, protože mám silné brýle. A proč tak velký zuby? No to jen nová protéza, dítě moje. Už mě to divadlo přestává bavit. Nejvyšší čas na dezert.

Ufff, je mi nějak těžko, není divu, už čekám dvojčata. Oči se mi kličí, dám si dvacet, nebo třicet...

Jak dlouho jsem spal? Hmmmm, ne že by mi nějak citelně slehlo a ještě jakou šílenou žízeň to mám! Vedle domku je ale rybník, to mi pomůže. No, nevím, cítím se spíše, jako bych v bříše měl kamení. Hlavně udržet rovnováhu.

Co to je? Na břehu vidím vedle sebe Karkulku, babku a jakéhosi myslivce. Co to má znamenat? Straší mi snad ve věži? Musím se podívat zblízka, to přece není možné. AAAAAA, žbluňk...

KAŽDÉ LOUČENÍ JE NOVÝ ZAČÁTEK

Jolana Kašpárková 4.C

Jako by to bylo včera, když jsem poprvé, plná očekávání a hlavně nejistoty, prošla pod laskavým pohledem (a ušlechtilým palcem hodným modelky žabek) sochy Karyatidy do budovy naší školy. No, a za pár týdnů stejným způsobem školu opět opustím. Když se něco chýlí ke konci, častěji se dostavují jakési záchvaty nostalgie a moje mysl se poslední dobou více podobá domovu pro seniory, kde se jednotlivé vzpomínky houpají na křeslech, hrají spolu šachy nebo třeba pletou svetry, ale každopádně mluví a mluví a mluví...a stejně jako já nemohou uvěřit, že je maturita prakticky za dveřmi.

Velmi silně si pamatuji rituál "pasování na studenta Slovaňáku" z adaptačního kurzu, kdy nám, kromě velmi upřímného nastínění obtížnosti života gymnazisty, náš (se vši úctou ex-)třídní učitel také promluvil do mladých a světanek dušiček, že nás čekají velmi důležité roky našeho života...a že si je máme tedy užít, protože utečou jako voda.

Je až hrůza, co bylo v těchto slovech pravdy. Co jsou však čtyři léta v životě lidském? No, v životě teenagera doslova všim. V tomto období se sice poznáváme s lidmi okolo, ale ze všeho nejvíce se snažíme poznat sami sebe. A s přibývajícím čísly časopisu se nořím do hlubin své podstaty hlouběji a hlouběji, ve snaze překonat ten prazvláštní strach z neznáma, které čeká za dveřmi, jejichž pozlaceným klíčem je ona pověstná zkouška z dospělosti. Ironické přitom je, že podobných maturit nás v životě teprve čeká spousta.

Ale stejně má ta první svoje osobité kouzlo. Tak například nás mistrně nutí k rozsáhlým pochybám. *A vybrala jsem si maturitní předměty vlastně správně? Co když ne? Kam mě asi vítr foukající od Slovaňáku zavane? Panebože, to už je květen!?* Všechno jde ráz na ráz, pořád jako bychom měli dost času a vtom cink – Jan ohlásí poslední zvonění a pohádky je konec.

Jednou se mě někdo ptal, co pro mě znamená Slovaňák. A já, příznám se, jsem tehdy toho člověka pravděpodobně poslala k šípku, neboť jsem se právě musela učit na test z chemie. Nicméně, když se nad touto otázkou zamyslím nyní, odpověď nenalézám snadno, respektive je obtížné veškeré pocity a vzpomínky za takovou dobu shrnout jedním slovem či větou.

Abych byla zcela upřímná (a že si to ve svém posledním výstupu hodlám nárokovat), působení pod oranžovo bílou vlajkou bylo misty náročné a někdy mě dostalo do obav, že mi život pod rukama utíká až příliš rychle, a zatímco ostatní poskakují rádoby růžovým sadem, já klopýtám na každém kamínku a sotva popadám dech. Brzy jsem však pochopila, že se tak přece jen někdy cítíme všichni. Máme své slunné chvíle, ale i ty stinné, jako okurky na zahradě, na které občas zaprší. A jestliže je škola naší expozicí in vivo, naučí nás s obtížemi všeho druhu pracovat. Důležité je nenechat se okolím semlít a naopak, jak tvrdí Camus, žít život i navzdory jeho absurditě.

Tato horská dráha dozívající puberty nás poté odmění nespočtem krásných okamžiků. Od parádních zážitků ze společných výletů do přírody či za sportem a kulturou, přes běžné vtipné momentky třídní symbiózy, až po úplně obyčejné sluneční paprsky, které prozáří skleněnou vitráž ve třetím patře a tiše rozehrají každý obraz z galerie barvami. Ráda se i přes nomádský způsob stěhování každou přestávku v takové chvíli zastavím a jenom vychutnám okamžik.

Vše dobré má své datum spotřeby, které mu propůjčuje onu magickou vzácnost. A tak je načase se posunout dál. Slovaňák byl jednoznačně zkušeností, která mi ovšem do života jednoznačně více dala, než vzala. Ovšem ještě více než za ni samotnou jsem vděčná za každého, koho mi umožnila potkat a kdo mi občasné tápání v temnotě rozjasnil pochodní lidskosti a nápomoci. Touto cestou bych jim chtěla poděkovat a popřát hodně štěstí ať už k maturitě, do života, či jen tak pro radost. Ze všech tří přístavků našeho oranžového „S“ je totiž přece jen nejdůležitější ten úsměv. Tak ať nám zůstane a někdy v budoucnu si ho opět můžeme opřítovat :)

SCHOOLS FOR VICTORY

Stella Lankočí, 4.X

V dnešní době máme často pocit, že válka je něco vzdáleného – něco, co vidíme jen ve zprávách a vlastně s tím nemůžeme nic moc dělat. Projekt Schools for Victory ale ukazuje, že tomu tak úplně není. I studenti mohou reálně pomoci a proměnit obyčejnou solidaritu v konkrétní činy.

Myšlenka projektu vznikla před třemi lety na gymnáziu Āgenskalns v lotyšské Rize, kde se skupina studentů rozhodla, že nechce jen sledovat, co se děje na Ukrajině, ale chce se zapojit. Z malé školní sbírky se postupně stal velký projekt – už v roce 2024 se zapojilo víc než 100 škol v Lotyšsku a vybralo se několik tun humanitární pomoci. O rok později se iniciativa rozšířila i do dalších pobaltských zemí a zapojily se stovky studentů z více než 200 škol. V roce 2026 se projekt dostává poprvé i do Česka a dalších evropských zemí.

Česká část sbírky vznikla ve spolupráci s Českou středoškolskou unií a organizací Koridor UA. Zaměřuje se hlavně na hygienické a zdravotní potřeby pro nemocnice a pečovatelská zařízení na Ukrajině. Jde o věci, které se možná zdají obyčejné (prací prostředky, mýdla nebo pleny), ale právě ty jsou pro fungování těchto zařízení zásadní.

Do projektu se zapojila i naše škola. Na Slovaňáku sbírka probíhala v týdnu od 9. do 13. února a organizovaly ji tři studentky ze 4.C spolu s panem profesorem Vozákem a skupinou Active Citizens.

Součástí byl i valentýnský stánek Active Citizens, kde se prodávaly sušenky a cake pops z fairtrade surovin – a výtěžek (více než 5 690 Kč) šel rovnou na sbírku.

Celkem se podařilo vybrat 24 700 Kč a k tomu i velké množství konkrétní pomoci – desítky balení plen (dětských i pro dospělé), inkontinenčních pomůcek, vlhčených ubrousků, mýdel, šamponů, sprchových gelů i pracích prostředků. Aktuálně všechno balíme a připravujeme na převoz na Ukrajinu.

Děkujeme všem, kteří přispěli nebo se jakkoliv zapojili. Dobrá práce, Slovaňáku!

DANIELA BERKOVÁ

Představte nám, odkud pocházíte, co tam máte ráda a chcete se tam jednou vrátit?

Jmenuji se Daniela Berková, narodila jsem se v Brně, kde jsem vystudovala základní školu, gymnázium i vysokou školu. V Brně mám většinu rodiny, takže plánuji i do budoucna zůstat právě tady nebo v jeho okolí.

Co máte ráda na Brně?

Jsem člověk, který má rád jistoty, a to že jsem v Brně celý život, mi je určitě dává. Zním tu spoustu lidí napříč městem a baví mě ten pocit, že člověk není anonymní. Zároveň, i když je Brno rozrůstající se město, pořád nabízí spoustu míst, kam se dá utéct do klidu – na procházku, do přírody nebo jen vypnout od každodenního shonu.

Kde se vzalo rozhodnutí stát se učitelem?

Vždycky jsem věděla, že mě baví práce s lidmi. Na gymnáziu jsem si uvědomila, že někteří moji učitelé jsou pro mě velkou inspirací. Moje třídní učitelka byla dokonce jedním z důvodů, proč jsem se rozhodla učit biologii.

Na učitelství mě baví nejen předávání znalostí, ale i možnost ovlivňovat hodnoty a postoje žáků. Vnímám to jako velkou zodpovědnost. Učitel totiž neovlivňuje jen to, co si žáci zapamatují, ale často i to, jak sami sebe vnímají. Snažím se budovat vztahy založené na důvěře, aby se na mě žáci nebáli obrátit i s osobními věcmi.

Jak vás na toto povolání fakulta připravila?

Přírodovědecká fakulta Masarykovy univerzity nás připravila hlavně teoreticky. I když jsme měli pedagogiku a psychologii, reálnou praxi ve škole to úplně nenahradí. Nejvíce mi daly právě praxe na školách – i když je to trochu „umělá“ situace, je to nejlepší způsob, jak si tu práci vyzkoušet a zjistit, jestli ji člověk chce dělat.

Teď, když učíte na plný úvazek – co byste vytkla fakultě? Na co by měli být budoucí učitelé víc připraveni?

Hodně lidí si neuvědomuje, kolik času zabere příprava na výuku. Člověk stráví ve škole třeba i 7 hodin a doma další 3–4 hodiny přípravami, které nejsou vidět, ale bez nich to nejde.

Za důležité bych považovala větší důraz na psychickou odolnost – jak zvládat stres, krizové situace a hlavně jak si práci nenosit až moc domů. To je něco, s čím se potýká většina učitelů, ale začínající obzvláště.

Neduh současného školství očima mladého učitele

Snažím se na věci dívat spíše pozitivně. Nemyslím si, že by dnešní generace byla „horší“, jen je jiná a potřebuje jiný přístup.

Za největší problém ale považuji výrazně kratší schopnost soustředění, což souvisí hlavně se sociálními sítěmi a krátkými videi. Udržet pozornost déle než pár minut je pro některé žáky opravdu náročné.

Kdybyste mohla být ministryní školství, co byste udělala?

Zaměřila bych se hlavně na větší podporu učitelů v praxi – nejen finančně, ale i metodicky a psychologicky. Podpořila bych rozvoj dovedností jako je kritické myšlení, práce s informacemi, duševní zdraví a zároveň bych se snažila snížit administrativní zátěž učitelů, aby měli více času na samotnou výuku a práci se žáky.

Co by vás přivedlo k myšlence školství opustit + proč tolik mladých z oboru odchází?

Myslím si, že nejčastějším důvodem je dlouhodobý stres, velké množství práce a někdy i nedostatečné ocenění. Pokud si člověk nenastaví hranice, může ho práce úplně pohltit a postupně ho vyčerpat. Osobně bych o odchodu uvažovala ve chvíli, kdy by mě práce přestala naplňovat a převládla by únava nad radostí.

Jak vidíte Slovaňák?

Na Slovaňák jsem chodila už během vysoké školy na praxe a hned se mi líbil – jak prostředí školy, tak okolí Králova Pole. Teď jsem tu druhým rokem a mám pocit, že se tohle místo postupně stává mým druhým domovem.

Co má ráda Danča, když neučí?

Jak by vás popsal nejlepší přítel?

Jsem hodně aktivní člověk. Dlouho jsem se věnovala tanci (street dance, dancehall) a pořád mě to baví. K tomu se snažím sportovat – fitko, kolo, brusle, lyže.

Taky hodně dbám na regeneraci, protože mám od dětství problémy se zády.

Ráda cestuju – baví mě poznávat nové kultury, nasávat atmosféru míst a na chvíli úplně vypadnout z každodenní reality. Umím jet naplno ve škole, ale zároveň umím úplně vypnout. Myslím, že by mě kamarádi popsal jako energickou, společenskou a cílevědomou.

Nějaké guilty pleasures?

Miluju pořady typu Extrémní proměny nebo Jste to, co jíte. Taky „holčičí“ filmy z 2000s.

Jsem velký milovník spánku, i když to nejde úplně dohromady s ranním vstáváním. A taky mám slabost pro kosmetiku... i když si pořád říkám, že už nic nepotřebuju

5 nejoblíbenějších knih, film, hudba

Knihy: Atomové návyky, Jak získávat přátele a působit na lidi, Čtyři dohody, Svět bez stížností a Cirkadiánní kód. Mám ráda rozvojovou a psychologickou literaturu.

Filmy: hlavně odpočinkové – třeba s Lindsay Lohan nebo Bradem Pittem.

Hudba na mém playlistu je opravdu pestrá – od skupiny ABBA, přes české písničky i hiphop.

Proč by se dnes mělo číst?

Přiznám se, že sama spíš poslouchám podcasty. Čtení je důležité, protože pomáhá s vyjadřováním, rozšiřuje slovní zásobu a učí člověka přemýšlet do hloubky.

Největší výzva?

Každá náročná situace mě posunula dál. I když jsem si někdy myslela, že něco nezvládnou, nakonec jsem to překonala. To je asi to hlavní, vydržet, nevzdat to a jít dál.

Na co se těšíte?

Na léto. Je to pro mě čas odpočinku, cestování a lidí, které mám ráda. Letos mě čeká Norsko, Chorvatsko a Španělsko.

Rychlovýběr

- **moře nebo hory** – pro mě je to jednoznačně relax na pláži

- **kino nebo divadlo** – moc ráda chodím do divadla, ať na činohru nebo třeba balet. V minulosti jsem chodila na uměleckou školu, dlouhodobě hrála na klavír a zpívala, takže k umění mám stále velmi blízko.

- **den nebo noc** – noc a noční život, bohužel to má jedinou nevýhodu – spouště lidem se už nikam nechce a chtějí spát

- **káva nebo čaj** – mám ráda obojí, ale bez kávy bych ten den opravdu nezvládla, i když se ji snažím omezovat a pít jen dvakrát denně

- **sladké nebo slané** – tady je to pro mě těžké, ale zároveň si představím zákusek nebo nějaké chipsy a vždy sáhnu po sladkém. Proto musím pořád sportovat

- **samota nebo společnost** – umím být sama, ale dlouhodobě mi to nedělá dobře, jsem ráda mezi lidmi, bavím se a něco podnikám

- **sova nebo skřivan** – chodit pozdě spát a vstávat po 9. hodině, to je pro mě ideál

Co byste dělala, kdybyste nebyla učitel?

Lákala by mě práce ve volnočasovém centru, masáže, dentální hygiena nebo fyzioterapie.

RECENZE HRY MARYŠA

Jolana Kašpárková, 4.A

Maryša. Toto, už přes sto třicet let uležené, drama, které jsem doposud znala pouze z cimrmanovského Zásroku, jsem měla jedinečnou příležitost zhlédnout na konci února v neotřelém provedení pod taktovkou režiséra Doda Gombára v brněnské zlaté kapličky, Mahenově divadle. A upřímně... nečekala jsem, že ke mně, dívce století jednadvacátého, příběh století devatenáctého takovým způsobem promluví.

Už podle prvního "tédňa", "vlažno vodó", nebo "přinde" je jasné, že se nacházíme na moravské dědině. Ovšem pod střechemi této zdánlivě poklidné vesnice se odehrává trhák přímo Shakespearovský – nejen tak, zbuřdarma, stojí na hrobě Mariany Horákové, živé Maryšiny předlohy, epitaf: „Napsáno drama, prožito větší.“ Pokud víte, oč v Maryši jde, z těchto slov vás dozajista zamrazí v zádech.

Ovšem toto není žádný literární rozbor (právě jsem pravděpodobně ztratila většinu čtenářů), spíše bych ráda vyzdvihla způsob, jakým bylo možné zcela plynule propojit problematiku násilných vztahů s naší moderní, někdy až příliš zrychlenou, dobou.

Jistě, téma je věčné, holt jsme se jako společnost od dob bratří Mrštíků nedokázali násilí zbavit, každopádně zaujmout současného diváka vyžaduje trochu toho umu. Když se tedy po začátku hry podezřele dlouho nerozsvěcuje, a navíc na vás ze všech stran začnou reproduktory hlasitě dýchat, a to doslova, přinutí to zvednout hlavu i toho největšího závisláka od modrého světla displeje. Scéna pomalu ožívá – počkat! Je to opravdu připravená scéna?

Vždyť nemá žádné kulisy, sem tam stojí dřevěná paleta, a dokonce celý obrovský pařez i s kořeny. A jsou to právě tyto nelogické, avšak svou strohostí účelné předměty, které dají vyniknout prvním krůčkům hlavní hrdinky a nenásilně směřují divákovi pozornost jediným důležitým směrem – na Maryšiny ruce, které se lopotí s velkým kusem dřevíska přes celé dlouhé jeviště... symbol nadcházející životní přítěže. Jako chladné studené krápníky stojí v pozadí obrovité pišťaly varhan, které mohou pouze přihlížet příběhu o nešťastné lásce, nátlaku, zradě a sebezapření. Tyto emoce se v nich hromadí a táhlými vzlyky proudí na povrch, jakmile se divčiny prsty dotknou jejich kláves. A hra může začít.

Již zmíněný minimalismus se projevuje také na kostýmech herců, z nichž jedinou výjimku z palety černé a hnědé barvy představuje Maryšina babička a hlavně její barevný šátek od vesnického kroje. A babička není jediným odkazem na původní dílo, ale po celou dobu hry je zachován jeho jazyk. Člověk by čekal, že zrovna v moderním zpracování, které by mělo oslovit mladší generace diváků, bude právě od nářečí upuštěno, avšak osobně jsem ráda, že se tak nestalo. Jde totiž o hezké prolnutí minulosti se současností, která má občas tendenci zapomínat.

Se zcižujícím efektem přišel na scénu divadelník Bertolt Brecht už ve 30. letech 20. století, když chtěl upozornit diváky, že hra je pouze předváděním skutečnosti a nikoli skutečností samou. Podobného návratu do reality jsem se dočkala ihned po přestávce. V tu chvíli jsem sice měla hlavu plnou otázek týkajících se zvláštních žlutých koleček z papíru, které v průběhu prvního jednání ženské postavy lepily všude možně po kulisách. K čemu sloužily, zatím zůstávalo skryto.

Nově se nyní na jevišti objevilo plátno, na kterém jsme mohli sledovat předtočenou anketu. Byly to rozhovory s lidmi na různých místech po Brně, právě na téma domácího násilí, mezilidských vztahů, lásky na první pohled...a některé výpovědi byly vyloženě mrazivé. Byl to celkem originální prvek, který připomněl, že domácí násilí má mnoho podob, někdy velmi plíživých. Jde především o detaily (jako ta žlutá kolečka) – tiché výkřiky o pomoc, které možná leckdo ani nepostřehne.

Ačkoliv se v této verzi Maryši divák nedočká oné slavné závěrečné scény s kávou od Žida, Vávra je srovnán ze světa, řekněme modernějším způsobem, a sice kulkou z pistole. A i když se mi tento způsob zdál možná zbytečně dramatickým a vyhoceným, zanechal ve mně určitou impresi, což je myslím u děl jako je Maryša to nejdůležitější, obzvláště v době, kdy naši realitu denně zahlcuje přival informací, které se jako smečka vlků rvou o naši pozornost a mezi kterými si snažíme mermomocí udržet nadhled. Kolik Maryš každý ve svém okolí máme a kolik koleček už vylepily na stěny svého vězení? A především, kolikrát jsme jim pomohli ven?

LOVEC PŘÍŠER

Dominik Prokop

Rodiče mi vždycky říkali, že v lese žije příšera. Jako menšího mě díky tomu odradili od bloudění lesem. Čím více jsem však stárnul, tím méně jsem se té povídky bál, až se nakonec, asi před dvěma roky, strach přeměnil na fascinaci. Začal jsem si číst o příšerách, neboli kryptidech, a podobných stvořeních z celého světa. Nejen těch známých jako Nessie nebo Bigfoot, ale i těch, o kterých skoro nikdo neslyšel. Na internetu jsem se připojil k pár skupinám zabývajících se jejich studiem, a dokonce i lovem. Samozřejmě jsem věděl, že jejich existence nikdy nebyla potvrzena, to mi ale nevadilo. Součástí té zábavy bylo číst si, jak vznikly. Většinou si je lidé pouze zaměnili za běžné zvíře, jako je například jelen. Na příšeru za naším domem jsem zapomněl a zaměřil se na ostatní, více zajímavé kryptidy. Jednoduše jsem o ní nic nevěděl, jak vypadá, jak žije... Znovu jsem si na ní vzpomněl až jedno nedělní ráno.

Vzbudil jsem se za oranžového svitu slunce. Nemotorně se oblékl do převážně tmavého oblečení a sešel po dřevěných schodech do kuchyně. Udělal jsem si cereálie a sedl si k jídelnímu stolu. Táta na něm nechal noviny, a tak jsem si řekl, proč ne a otevřel je. Listoval jsem bezmyšlenkovitě stránkami, přečetl si jeden článek, nic zajímavého. Až na samotném konci jsem narazil na něco, co upoutalo mou pozornost. Soutěž o deset tisíc korun za fotku nějakého kryptida. Tolik peněz by se mi hodilo. Ale fotka něčeho nereálného? Jak to udělat? Možná bych mohl vyfotit nějaké zvíře a pak ho poupravit, aby vypadalo víc... tajemně.

Jo, to by šlo. Možná to není nejpoctivější, ale hej! Takhle taky pár kryptidů vzniklo, a jestli se moje fotka uchytne, možná vytvořím svého vlastního kryptida. Rychle jsem dojel do obchodu a vydal se do našeho sklepa. Skladujeme tam prakticky každou věc, kterou někdo z nás nechce vyhodit. Doufám, že tam najdu foťák. Sešel jsem po vrzajících schodech a rozsvítil umírající světlo, které sotva dosáhne do rohů. Pustil jsem se do přehrabování různých boxů různých velikostí. Našel jsem pár věcí, na které jsem dávno zapomněl, jako například mého starého plyšáka. Po snad tisíci krabicích jsem konečně narazil na bájný předmět, zvaný fotoaparát. Babička nám ho věnovala chvíli před svou smrtí, už jsou to tři roky. Nikdo v rodině nefotí, ale vyhodit jsme ho nechtěli. Díky tomu zůstal ve skvělé kondici, takže mi stačilo ho nabít.

Vyšel jsem nahoru do pokoje a začal plánovat. Jako největší problém se jevil fakt, že zvíře budu muset nějak zachytit. Chodit po lese a modlit se, aby se na mě usmálo štěstí se mi moc nezamlouvalo. Nějakou dobu jsem hledal inspiraci. Díval se z okna, na terárko mé želvy, ale pomohl mi až pohled na televizi. Vzpomněl jsem si na scénu v jednom seriálu, kde postavy chytaly příšeru tak, že ji nalákaly na místo, kde byly nastražené drátky, které spustily několik foťáků. Nápad se mi líbil, měl jsem však pouze jeden, a tak jsem zapojil svoji vynalézavost. Jako návnadu jsem zvolil maso, jelikož na rozdíl od příšer se to v lese hemží vlky. Na lidi naštěstí neútočí. Vlastně se nám docela vyhýbají. Docela je chápu. Maso pro ně koupím až zítra cestou ze školy v supermarketu. Zbytek dne jsem nad svým plánem nějak moc nepřemýšlel a prostě jen odpočíval.

Celou cestu domů jsem si přehrával v hlavě různé scénáře. Možná všechno půjde podle mého plánu a vyhraju peníze. Co si za ně koupím? Možná chytím skutečného kryptida a proslavím se. Nebo nechytím nic a z tohoto celého zbude jenom vzpomínka. Špatné myšlenky jsem zahnal, jelikož už jsem spatřil střechu našeho domu. Z batohu jsem vytáhl maso. Batoh jsem hodil do pokoje a ze stolu vzal foťák, který se právě nabíl. Když jsem vycházel z domu, došlo mi, že jsem málem zapomněl jednu důležitou část z mého plánu: provázek. Naštěstí má máma vždycky nějaký v pracovním. Ještě nepřišla domů, takže jsem jeden prostě vzal. Stejně by si nevšimla, že jí nějaký schází. Znovu jsem se vydal zadními dveřmi do lesa. Vede k němu písčitá cesta, kolem níž roste až nadměrné množství kapradí. Včera v noci přšelo, a tak země příjemně voněla a žížaly se mi pletly pod nohy. Chtěl jsem zajít někam hlouběji, abych měl větší šanci zachytit nějaké zvíře. Po asi půl hodině jsem našel malou jeskyni. Neodvážil jsem se do ní jít, ale místo se mi zalíbilo, a tak jsem se pustil do přípravování fotopasti. Maso i provázek jsem položil ke stromu a vzal si foťák. Stromy mezi sebou utvářely malinkatý prázdný prostor. Ujistil jsem se, že jde na mýtinu dobře vidět, a na jeden strom jsem ho připevnil. Provázek jsem napnul do tvaru čtverce a doprostřed umístil maso. Druhý konec provázku jsem spojil s foťákem. Úmyslně jsem zavadil o provázek, abych otestoval, jestli funguje. Foťák bez blesku cvakl a znovu zmlkl. Podíval jsem se na fotku a vypadala dobře. Kousek od displeje jsem si všiml tlačítka dynamické noční vidění.

Asi by bylo fajn moci zachytit zvíře i v noci. Zapnul jsem ho a položil zpět. Připraveno a teď zbývalo jen čekat, než vlka přiláká vůně masa a vyfotím ho. Jen doufám, že se to stane předtím, než maso začne hodně smrdět. Vrátit se jsem měl v plánu až za tři dny. Přišlo mi to jako ideální čas. Vlk dostane dost času maso najít a sníst a já budu mít čas upravit fotku před koncem soutěže.

Když jsem se za několik dnů vracel k pasti, cítil jsem se nervózně, a zároveň nadšeně. A čím více jsem se blížil, tím více jsem obě emoce pociťoval. Už z dálky jsem viděl provázky roztrhané všude kolem. Maso celé zmizelo. Něco tady bylo. Foťák ze svého místa spadl na zem. Naštěstí se nerozbil. Otevřel jsem galerii a uviděl pouze dvě fotky. Na první jsem stál já při mém zkušebním pokusu. Na druhé bylo v pravém horním rohu něco... vlku podobného, přesto odlišného. Na první pohled jsem si opravdu myslel, že se o vlka jedná. Při bližším prozkoumání jsem však spatřil... parohy? A taky asi neměl ocas, ale ten možná jen zakrývalo jeho tělo. Sedl jsem si ke stromu a stále si prohlížel fotku. Čím déle jsem se na ni díval, tím více zvláštních věcí jsem na ní našel. Jeho tělo bylo zvláště dlouhé, skoro jako lasičky. Hlavu bohužel nezachytil, ale ty parohy tomu určitě patřily. Nemohl jsem tomu uvěřit. Zachytil jsem kryptida. Reálného kryptida! Vzal jsem foťák a běžel domů. Rodičům jsem to neřekl, stejně by mi nevěřili ani s takovým důkazem. Místo toho jsem spustil laptop a začal hledat stvoření podobné tomu, které jsem spatřil. Taky jsem se podíval na různé blogy lidí, kteří kryptidy hledají ve snaze najít nějaké tipy. Plánoval jsem totiž vrátit se do lesa a vyfotit novou, lepší fotku. Nějakou, na které to každý uvidí do toho nejmenšího detailu. Hodinu jsem prohledával každý koutek internetu a četl každou možnou stránku, na kterou jsem narazil. Dobrou zprávou pro mě bylo to, že takového kryptida zatím nikdo neviděl. Asi jsem objevil zcela nový druh. Něco mě však zarazilo.

Po dlouhé době jsem se podíval na blog jednoho lovce kryptidů. Žádný nový příspěvek by tomu však nenapovídal. Právě naopak. Každý titulek mluvil o tom, proč kryptidi neexistují a nemá cenu je hledat. Že lituje takhle plýtvat svým životem. Připadalo mi to podivné. Proč najednou taková změna? Rád bych se nad tím víc zamyslel, ale teď jsem se zaměřil na svůj cíl. Pár rad jsem našel a cítil jsem se připraven na hledání. Venku už se však stmívalo, a tak jsem to musel odložit na zítřek. Škola mi končí brzy, takže to snad stihnu ještě před setměním.

Rodiče ještě nepřijeli domů. Znovu jsem zašel do sklepa. Tentokrát jsem získal hokejové vybavení, které tady zbylo po mém bratrovi, když odjel na vysokou. Všiml jsem si ho, když jsem hledal foťák, proto jsem ho ani hledat nemusel. Zůstalo tam úplně celé. Chvilku mi trvalo se do něj dostat. Moc mi nesedělo, můj bratr má totiž trochu svalnatější stavbu těla než já, ale nakonec jsem to zvládl. Hokejky však zmizely, takže se zbraní jsem musel krapet improvizovat. Vzal jsem staré koště a sundal násadu. Lepicí páskou na ni připevnil velký kuchyňský nůž. Nechci kryptida zabit, ale zase nechci, aby zabil on mě. Navíc můj chabý pokus o oštěp působil spíš jako plavecká nudle. I přesto jsem sebral veškerou svoji odvahu a znovu se vydal cestou do lesa, obrněný od hlavy k patě, s foťákem na krku. Pozoroval jsem každý strom a každý keř. Nevěděl jsem, kde má stvoření doupě, ale stejně jsem na něj nenarazil. Na místě činu jsem nějakou dobu hledal něco, co by mě mohlo k němu dovést. Nakonec jsem si povšiml nevýrazných stop vyrytých do měkké země. Opatrně jsem je následoval. Klikatě mě vedly snad až na druhý konec světa. Trochu jsem se bál, že se ztratím. Ale jen trochu.

Jakmile jsem v dálce uviděl vstup do jeskyně, věděl jsem, že jsem na správném místě. Váhal jsem, jestli vzít do ruky foťák nebo kopí, a tak jsem nemotorně vzal raději oboje.

V pravé pevně držel kopí a v klepající se levačce foťák. Hluboko do jeskyně neprosvítalo světlo. Uchýlil jsem se k použití nočního vidění na foťáku. Mohlo mě napadnout vzít si s sebou nějaké světlo, na to už však bylo pozdě. Tichými kroky jsem našlapoval po šedém kameni. Pak jsem najednou uslyšel zvuk. Takové zabručení. Zpozorněl jsem. Přikrčil se a nakoukl za roh. Leželo tam. To stvoření. Rychle to vyfotit, ale najednou jsem si něčeho všiml. Ono neleželo, ale tulilo se ke svým mláďatům. Sklopil jsem ruku a chvilku je jen tiše pozoroval. Jejich rodič zvedl hlavu a začal čmuchar. Couvl jsem dozadu. Přitom jsem však stoupl na větvičku. Ztuhl jsem. Stvoření za mnou přiběhlo a vrčelo. Chovalo se jako každé jiné zvíře. Každý příběh o kryptidech o nich mluví jako o malicherných stvořeních, co chtějí lidem škodit. Ale co když neměli na výběr? Stvoření neustupovalo. Naskytl se mi příležitost na skvělou fotku. Já ji ale nevyužil. Pomalu jsem ustoupil a nakonec i vyšel z jeskyně. Kryptid mě nepronásledoval. Vydal jsem se domů. Pokud neberu v potaz fakt, že by mě asi zabil, kdyby uslyšel zvuk foťáku, tak kdybych poslal do novin jeho fotku, několik lidí by se ho vydalo najít a ulovit. Myslím si, že je lepší nechat je žít v klidu. Myslím si, že jsem pochopil bývalého lovce kryptidů. Asi se mu stalo to samé. Muselo.

Po dvou týdnech jsem znovu seděl v kuchyni u snídaně. Táta si ke mně přisedl a ukázal mi, podle něho, absurdní titulek. Příšera spatřena v nedalekém lese! Pod tím rozmazaný obrázek jelena v jakési zvláštní póze, evokující nepříjemný pocit. Věděl jsem, že není reálná, a byl jsem za to rád. Byl jsem rád, že lidé budou během lovu na vymyšlená monstra přehlížet ta skutečná.

YOUTH EXCHANGE + ERASMUS

Lucie Juříčková, 4.X

Když se řekne Erasmus+, většina lidí si představí studijní pobyt pro vysokoškoláky v zahraničí. Existuje ale i spousta jiných příležitostí, jako je například Erasmus+ Youth Exchange (YE). Díky těmto výměnám mohou mladí lidé ve věku 13–30 let vycestovat do zahraničí téměř zadarmo. A s touto organizací naše škola navázala spolupráci a jednotlivci se mohou přihlásit do výběru na různé projekty, které jsou financovány z evropských fondů a nabídka vám je zprostředkována do Bakalářů.

Moje zatím nejlepší zkušenost byl projekt Scroll Check, který se uskutečnil v horském městě Vatra Dornei v Rumunsku, kde se sešli účastníci ze šesti zemí – z České republiky, Rumunska, Španělska, Itálie, Polska a Řecka. Hlavním tématem byla mediální gramotnost, kritické myšlení a digitální odpovědnost v době umělé inteligence.

Program byl postaven na neformálním vzdělávání. Místo přednášek jsme pracovali v mezinárodních skupinách, diskutovali o zkušenostech z praxe a tvořili vlastní materiály. Učili jsme se, jak fungují algoritmy sociálních sítí nebo jaký má AI vliv na tvorbu obsahu. Každý den byl nabitý jinými aktivitami, které nám umožnily sdílet naše názory a zároveň se učit od ostatních.

Projekt Scroll Check mi dal nejen nové znalosti o umělé inteligenci a médiích, ale také mi pomohl si najít nové přátele z různých částí Evropy. Erasmus+ výměny mládeže jsou jedinečnou příležitostí, jak vystoupit z komfortní zóny a poznat svět z jiné perspektivy.

Co přesně je Erasmus+ Youth Exchange?

Výměny mládeže jsou krátkodobé mezinárodní pobyty (5–25 dní) pro mladé lidi (13–30 let), které podporují neformální vzdělávání, mezikulturní dialog a osobní rozvoj. Každého projektu se účastní skupinky přibližně 5 lidí z minimálně 2 zemí a společně pracují na různých tématech. Pobyt je financován z grantu EU – cestovní náklady, strava a ubytování (platí se pouze malý členský příspěvek).

Přínosy pro účastníka

- zlepšení jazykových dovedností – každodenní komunikace v anglickém jazyce
- osobní rozvoj – výstup z komfortní zóny, rozvoj samostatnosti a sebevědomí
- kulturní obohacení – poznání nové kultury a tradic
- přátele z celé Evropy

České neziskové organizace zaměřující se na YE: YOUTH PROGRESS, Brno for you, EYCB

Je vám 18 let? Přihlaste se do DiscoverEU!

DiscoverEU je iniciativa EU a programu Erasmus+, která umožňuje 18letým mladým lidem zdarma cestovat vlakem po Evropě a objevovat její rozmanitost a kulturu. Výhercům je nabídnuta časová jízdenka, díky které mohou využívat vlakovou dopravu 7 dní během 1 měsíce.

Jak vidíte, možnosti je spousta, stačí se jen zajímat, vystoupit z vaší komfortní zóny a můžete zadara vyrazit poznávat svět.

DÁNSKO

Mnoho studentů má v současné době velký zájem o výměnné pobyty, výjezdy a studium v zahraničí. Programy jako Erasmus+ a "student exchange" jsou většinou z nás velmi blízké, a dokonce jich mnozí ze studentů našeho gymnázia využívají. Také naši bývalí spolužáci Tereza Simandelová a Teodor Boček se o zahraniční studium velmi intenzivně zajímali. V druhém ročníku se oba rozhodli podat přihlášku na mezinárodní IB školy do Skandinávie. Oba byli ve výběrovém řízení úspěšní, a získali tak možnost studovat IB program v Dánsku, každý však na jiné škole. Terka si vybrala gymnázium Grenaa, poblíž pevninského města Aarhus. Teo naopak studuje IB na gymnáziu na ostrově hlavního města Kodaně. Ve třetáku jsme Terku se skupinkou spolužáků jeli přes víkend navštívit. Za takto krátkou dobu jsme sice měli možnost zažít jen volnočasové aktivity studentů, ale život na internátu poblíž mezinárodní dánské školy nás velmi oslovil. Rozhodly jsme se ji tedy nakonec navštívit i na začátku letošního školního roku. Tentokrát už na celý týden, a dokonce s téměř plnohodnotným zapojením se do výuky. Naším cílem bylo nejen zažít jiné pojetí výuky v cizím jazyce, než je nám dobře známý CLIL, ale i seznámit se s rozmanitým životem mezinárodních studentů. Rády bychom tuto zkušenost představily i vám – čtenářům Koláže.

P. Kazdová

Co je to IB?

The International Baccalaureate (IB) je vzdělávací organizace, která obsahuje soubor čtyř programů mezinárodního vzdělávání studentů od 3 do 19 let: Primary years, Middle years, Diploma a Career-related Programme. Historie IB sahá do 40. let minulého století, kdy francouzská autorka Marie-Thérèse Maurette napsala brožuru zabývající se mezinárodním vzděláním pro podporu světového míru. Ta se pak stala inspirací k založení International Baccalaureate Organisation v roce 1968 ve švýcarské Ženevě. Hlavní cíl této organizace bylo vytvořit mezinárodně uznávané standardizované kurzy a zkoušky pro studenty (IB Diploma Programme). Díky tomu by pak bylo pro studenty, ukončující středoškolské studium, jednodušší podávat přihlášky i na mezinárodní školy a pro univerzity by byl ustálený systém pro porovnání studentů. V podstatě se jedná o takovou mezinárodní maturitu. Program se navíc snaží o všestranný a celistvý rozvoj studenta – jak v intelektuální, tak společenské, emoční a fyzické sféře. Postupem let se k programu pro středoškoláky přidal i program pro studenty nižších ročníků, které mají studenty vést k budoucímu studiu IB Diploma Programme. Ve vývoji byla organizace podpořena nejen světovými univerzitami, ale i mezinárodními organizacemi, jako je například UNESCO. Nyní tento studijní program nabízí přes 6100 škol ve více než 160 světových zemích.

Jak studium IB vypadá

Studenti si před začátkem studia IB Diploma Programme volí celkem 6 předmětů. Tři až čtyři z nich musí být studovány na vyšší úrovni - tzv. Higher Level (HL) a zbývající pak na standardní úrovni - tzv. Standard Level (SL). Tento způsob studia podporuje hlubší rozvoj znalostí v určitých oborech vlastního výběru. Mimo studium těchto předmětů se v IB dvouletém programu setkají studenti s dalšími požadavky. V prvním ročníku studenti píší Rozšířenou esej (Extended Essay - EE), která by se dala přirovnat k naší SOČ. Studenti si vyberou téma, na které si sestaví výzkum. Ten poté pod vedením učitele provedou a detailně ho pak v eseji popíší. Vedoucí jejich práce jim poskytuje zázemí a podporu pro psaní a konzultuje s nimi práci nejen při jejím psaní, ale i po samotné obhajobě práce. Snaží se tak dát důraz také na reflexi – studenti dostanou jednu před začátkem, poté v průběhu a nakonec po ukončení práce a výzkumu. Theory of Knowledge (TOK) je předmět, který je pro každého studenta druhého ročníku povinný. Je to v podstatě předmět navíc, který se do vybraných šesti předmětů nepočítá. Tento předmět se snaží o ucelení všech akademických disciplín, filozoficky prozkoumává podstatu vědění a chápání. Studenti při absolvování předmětu musí napsat eseje právě na tato filozofická témata. Mimo samotné studium se snaží program rozvíjet studenty i v dalších oblastech. Proto existuje CAS - Creativity, Action, Service - aktivity, které mohou připomínat takové povinné DofE. Kreativní aktivita (Creativity) by měla podpořit kreativní a umělecké myšlení studentů, fyzická aktivita (Action) pak jejich fyzické zdraví. Služba (Service) představuje aktivní zapojení se do společnosti, tvorbu vztahů a seberozvoj, který vychází z fundamentality programu.

IB vs. Ostatní mezinárodní školní systémy

V porovnání s jinými mezinárodními uznávanými středoškolskými programy se IB odlišuje svým zaměřením na kreativitu a kritické myšlení, na rozdíl od standardního memorování faktů do detailu. To se projevuje nejen na výuce, ale také na testování znalostí ve zvolených předmětech – testy jsou často tvořeny i praktickou částí, jako je návrh postupu experimentu a hledání možných limitací, a ne pouze metodou klasických testových otázek. Již zmíněné projekty jako CAS navíc usilují o všeobecný rozvoj studenta i mimo školní prostředí.

Mezinárodně se můžeme setkat se spoustou vyhlášených vzdělávacích programů, jako jsou například britské A-levels a Cambridge IGCSE nebo americké AP zkoušky. Během těchto programů se studenti zaměřují na méně předmětů, zatímco IB vyžaduje širší záběr. Jako za jednu z nevýhod IB programů by se tedy daly považovat vysoké nároky na studenty, jelikož musí složit ze všech 6 předmětů závěrečné zkoušky. Výsledky těchto zkoušek pak mohou rozhodnout o přijetí na univerzitu. Na rozdíl od našich 4letých gymnázií musí studenti zvládnout kurikulum svých předmětů během pouhých 2 let. Forma vzdělávání i pracovní nálož je zde srovnatelná s univerzitní úrovní, nejedná se tedy ani zdaleka o lehké studium, ale přiblíží studenty nárokům vysokých škol. Hlavní výhodou IB je mezinárodní uznání – celosvětově tyto diplomy uznává přes 2000 vysokých škol napříč 75 zeměmi. Když si to srovnáme s ostatními středoškolskými programy, studenti, kteří vystudovali IB programy, se dostávají na nejlépe hodnocené univerzity s průměrem o 22 % vyšším, než je průměr ostatních programů. Specificky pro "Ivy League" univerzity dosahují úspěšnosti přijetí o 19 % vyšší, než je světový průměr.

IB ve Skandinávii vs. IB v Česku

Ve skandinávských zemích je většinou IB součástí veřejného vzdělávacího systému, díky čemuž jsou pro studenty tyto školy zadarmo. Školy, které mají IB certifikaci, jsou totiž státy silně finančně podporovány, a to i v rámci zázemí školy a edukace učitelů. Aby mohla být škola certifikována na IB Program, musí celý sbor učitelů a zaměstnanců školy projít kvalitním školením, které se nezládne jen tak přes noc. Vzdělávací program IB se také snaží být co nejvíce aktuální, a proto jsou doškolováni a změny v systému častou záležitostí, které se škola musí přizpůsobovat. Pokud nemá v určité zemi tento program přímou podporu od státu, stává se z něj soukromý školní program, který je ze strany studenta potřeba financovat.

Finanční podpory ze strany státu využívají nejen studenti skandinávských zemí, ale i studenti z celého světa, pro které je na těchto školách rezervované místo. Studenti pak nejčastěji žijí na internátech škol, které už zpoplatněny jsou. V průběhu studia IB ve Skandinávii se tedy student seznámí nejen se speciálním stylem výuky, ale také s kulturami z celého světa, které podporují další rozvoj studenta v mezinárodní toleranci a vizi, kterou IB propaguje.

Aby žák mohl studovat IB program, musí projít přijímacími testy. Ty jsou pro každou školu specifické, ale nejčastěji zahrnují kromě výpisu známek i motivační a referenční dopisy. Rozhodně je také potřeba dosahovat dostatečné úrovně v angličtině (většinou alespoň B1), jelikož celé studium i mimoškolní život studenta bude už pouze v tomto jazyce.

Pokud se student rozhodne studovat IB v Česku, bude pro něj samotné studium finančně náročnější než v zahraničí. Jelikož IB program nespadá pod veřejné vzdělávání, bývá na českých soukromých školách hojně zpoplatněn. Studijní poplatky se pohybují mezi 100-200 tisíci ročně.

Naše zkušenost s IB na Grenaa Gymnasium

V říjnu loňského roku jsme měly možnost na několik dní navštívit naši bývalou spolužačku, která v Dánsku studuje IB program na Grenaa Gymnasium. V rámci pobytu jsme nejen poznaly zdejší studenty a kolektiv, ale také se zapojily do výuky a zažily plnohodnotný život studentů IB.

Běžný den mezinárodního středoškoláka je zde velmi proměnlivý. Jelikož mají studenti zvolených pouze 6 profilových předmětů, připomíná jejich rozvrh spíš vysokoškolský rozpis přednášek, klidně i s několikahodinovými pauzami mezi jednotlivými předměty, navíc se téměř každý týden mění. Jeden předmět je vždy dvouhodinový, studenti se tudíž mají šanci lépe soustředit na probíranou látku a intenzivněji se s ní seznámit. Jak jsme také zažily v hodinách chemie či psychologie, často se jednu hodinu probírá teorie a druhou se žáci snaží uplatnit tyto znalosti v praxi. I testy na danou tematiku jsou pojaty spíš z praktického hlediska. Studenti se nemusí učit nazpaměť definice, musí ale pochopit teorii a na její bázi poté například navrhnou experiment.

Mimo jiné jsme navštívily i lekce francouzštiny a španělštiny. I zde nás překvapilo, že se oproti nám studenti téměř neučí gramatiku ani slovíčka. Zdejší výuka dalšího jazyka není vázána na učebnici, nýbrž si studenti rozvíjí znalosti psaním esejí, aktivními rozhovory a porozuměním delšímu textu.

Když jsme se představovaly zdejším učitelům a vysvětlovaly, že budeme navštěvovat jejich hodiny, mile nás překvapila jejich vstřícnost. Poskytli nám veškeré materiály, dokonce se nás snažili aktivně zapojit do výuky. Měly jsme díky tomu možnost vyzkoušet si několik chemických experimentů nebo si například zahrát v anglickém divadle.

Celá atmosféra prostředí nás také mile překvapila. Nejen škola, ale i internát organizuje pro studenty mimoškolní aktivity a akce, na které se studenti v průběhu školních dnů mohou těšit. V období našeho pobytu zrovna probíhal Halloween. Zúčastnily jsme se tak dlabání dýní, pečení halloweenských perníčků a výzdoby internátu.

Jako jednu z dalších pozitivních výhod studia rozhodně považujeme blízkost internátu a školy. V podstatě úplné zrušení dojíždění do školy dává studentům mnohem větší prostor na studium i mimoškolní život. Na druhou stranu jsou ale v podstatě po celou dobu studia na jednom místě a i z důvodu cen místní dopravy nemají velké možnosti na cestování do okolí.

Za tuto týdenní zkušenost jsme velmi vděčné. Chtěly bychom moc poděkovat naší spolužačce Terce Simandelové, která nám v první řadě návštěvu navrhla a pak pomohla s veškerým zařizováním výletu. Dále moc děkujeme škole za finanční podporu a věříme, že naše zkušenost povede k pozitivnímu rozvoji samotného Slovaňáku a i případného partnerství s Grenaa Gymnasium.

PROJECT XXX1

They told me the green carpet used to be called *grass*.

At least that's what they say in the old dictionaries. Apparently, it's slightly damp beneath your fingertips, lush and easily broken.

I've never heard of it until now.

I shove the book into my pocket, and it already feels like a burden. The sirens wail twelve times and remind me that I don't have much time to spare.

My steps echo against the concrete, the rain washing the mud from my boots as it falls endlessly. It's the only thing our people don't have an answer for—why it's still raining despite the lack of oxygen.

Maybe we're all hallucinating.

I pass the line of workers waiting before the distribution center. Their black uniforms contrast sharply with their pale faces, and they nod when handed a small plastic bag of injection food. My stomach grumbles at the sight of it. But I'm too anxious to process anything.

I need to see the test results.

The pungent smell of alcohol hits me straight in the face as the door slides open at my approach. Despite my long sleeves, shivers creep up my skin from the sudden cold. The walls are painted sterile white, and every ten seconds, I pass a door concealed in the bricks.

Just when I'm about to take my fifth turn, the door on my left side opens.

"Miss 09654, *finally*, here you are," a voice sharp as needles calls. From what I know, I expect to see a middleaged doctor, one with a clipboard, asking me questions.

But I don't see anyone. I hear a loud crash, and then all I see is black.

Now there is a doctor. A woman whose black curls remind me of a spiral. She stares at me, eyebrows brought together in concern. There is a scalpel in her right hand, but when she sees my horror, she puts it away.

"There is no need to worry, ____." *Somehow, she knows my first name.*

"You only passed out due to a lack of blood pressure." The doctor wets her lips, expression blank. "But we've fixed you."

The bright fluorescent light makes me shut my eyes. I hear a repetitive beeping, and the platform I've been lying on shifts into a seated position. *Fixed?*

I touch the back of my neck and expect to feel the protrusion of the sturdy plastic chip. But I only sense a carefully sutured wound.

"I'm...*fixed?*" The words taste strange on my tongue. "So the dreams won't come back anymore?" "No."

I swallow hard. The spotless green carpet used to haunt me in my dreams. I watched how it ignited into flames and turned green again and again. I would wake up screaming in the middle of the night, wishing for water to save it. My family thought I was insane. The doctors, too.

They marked me as MU ten years ago. When I first asked my parents what it meant, they looked away, as if they hadn't heard me. It was later on that I found an old dictionary in the laboratory rooms and decided to steal it. I found the answer there. MU. *Mentally unstable.*

The chip was supposed to prevent it. Little did they know I only stopped screaming.

I notice they've changed me into a long, blue hospital gown. Suddenly, I remember why I came here in the first place.

"What about the test results?" I meet the doctor's gaze. "Are they irrelevant now?"

She doesn't bother to reply. I only hear her steps as she walks out of the room, leaving me alone.

Ella Selingerová

Glancing around, I realize this place is much smaller than I expected it to be—there is only a small bed, an IV sending electrolytes to my veins, and a monitor stand measuring my heart rate from my index finger. The procedure must've been done in a different room then.

Where am I?

After exactly twenty-eight seconds, the doctor returns. In one quick movement, she disconnects the machine from my flesh.

"Come with me."

Bewildered, I follow her at her heels, almost tripping over the long hem of the hospital gown.

My vision swims, and the only reasonable explanation is that my body lacks the fluids from the IV.

I suddenly halt, using the icy walls for a little support. The LED lights flicker in a message of SOS, and then they change to a neon blue color.

The doctor grabs my arm, and I jerk, pulling myself upward. My hands steady me from hitting the concrete floor, but I realize I don't have the strength to get up.

"____, have some dignity," she says. "*Get up.*"

Before I register it, the world snaps back into focus. I'm walking, and the lights are no longer neon blue.

Strange.

The more we step forward, the less my body functions. We enter a different, quieter hall and stop before a pane of glass, which opens widely into an elevator.

Instead of moving up, we go deeper down.

Down in the dungeons, I see the green carpet again.

Grass.

I blink once, twice, three times, and it's still there. Glazed inside in enormous circular bottles, bathing in acid green liquid. The room is engulfed in darkness, and the smell hints of a metallic tang.

It can't be.

I run forward and rest my head against the thick glass. My fingers slide down the surface, as if I could grasp it and touch it with my fingertips.

Then, I drop onto my knees. Tears well from my eyes.

"I—I thought I was fixed," I say. "I wasn't supposed to see *it* anymore."

"See *what?*" the doctor asks. She clearly doesn't know about me at all.

"*Grass.*" I tilt my chin upward. "But it's *here*, again."

"*Grass?*" she spits the word out with clear disgust. "That is XXX1, our first attempt at a surface that we expect to find above us."

I frown at her and stare at her deeply convinced face. For the first time, I can truly see she believes it.

"There is something above us?" I ask, my mouth dry. "How?"

I've only heard rumors passed among the people working at the mines with me. That there was another world, completely opposite to the one we live in.

Apparently, it was devoured by flames a century ago.

"09654," she takes time pronouncing the numbers. "It was your idea all along."

The doctor walks over to me, bending down. She presses her cold fingertips to the back of my neck, and the wound still aches a bit.

"The grass you saw in your dreams? Not dreams. Not your hallucinations." She smiles. "Those were directions—you were giving us the precise location of the things we might face aboveground. With your chip gone, we now have the answers we've been searching for years."

My heartbeat echoes against my skull. *It can't be. It's only my mind.*

You can't believe—

"Now, show me where the grass is located."

To be continued...

ROMAN PAZUCHA

Roman Pazucha, student třídy 2.B našeho gymnázia, se již několik let věnuje divadlu i vlastní tvorbě. Působil v Brněnském Dětském Divadle a v současnosti hraje v nově založeném divadle režisérky Lenky Cackové. Kromě herectví se věnuje také psaní – v dramátku v Lišni vytvořil vlastní divadelní hry, například detektivní příběhy Případ Stříbrné masky a Případ Zlatého jablka. Letos dokončil také svůj první knižní rukopis, který nyní připravuje k přihlášení do soutěže Román pro Frankfurt pořádané Moravskou zemskou knihovnou. Jak se k divadlu a psaní dostal, co ho inspiruje a jaké má další plány, jsme se ho zeptali v našem rozhovoru.

Jak ses vůbec dostal k dětskému divadlu a co tě na něm baví nejvíce?

Já jsem divadlo dělal už od malička. Vždycky jsem věděl, že bych se chtěl věnovat divadlu, protože už jako malý jsem měl rád, když byla nějaká příležitost, třeba na rodinných oslavách. Vždycky jsme si jako děcka, sestřenice, sestra a já, nacvičili vystoupení, které jsem samozřejmě režíroval, a pak jsem v něm i hrál. Hrozně mě bavilo vystupovat před lidmi, a to mě baví doteď.

Pak na základce, když jsem byl v první třídě, tak otevřeli dramatak, kam jsme se mohli přihlásit. Tak jsem tam nastoupil a od té doby mě to nepustilo. V páté třídě jsem začal chodit do Saleska a v sedmé třídě jsem se dozvěděl o Brněnském Dětském Divadle, kam jsem musel udělat konkurz. To byl můj první konkurz – musel jsem zazpívat, něco zahrát a udělat improvizaci. Vzali mě a tři roky jsem tam působil.

Teď působím v nově založeném divadle Lenky Cackové. To je režisérka, se kterou jsem už spolupracoval v Brněnském Dětském Divadle. Založila vlastní divadlo, které se jmenuje Divadlení.

Pracuje se mi s ní velmi dobře, protože spolupracovala na inscenaci Al. U. R., která byla nejhranější inscenací Brněnského Dětského Divadla. Hrála se asi dva roky a hráli jsme ji často pro školy.

Na hraní mě nejvíce baví hrát různé charaktery, které jsem ještě nehrál. Baví mě se herecky rozvíjet a zkoušet nové role. V divadle mě baví nejen samotné hraní, ale i celý proces – zkoušky, hledání kostýmů, přemýšlení, jak by se postava mohla oblékat.

Teď třeba v inscenaci Louis & Lottie, která bude mít premiéru 24. května, mám dokonce zpívat. Je to moje první muzikální role. Je tam jedno muzikální číslo, takže se teď hodně soustředím na to, abych ho dobře zazpíval.

Zajímavé je, že ve škole takový perfekcionista nejsem. Některé předměty mě moc nenaplňují. Ale co se týče divadla, tam se můj perfekcionismus opravdu projevuje. Musím mít všechno přesně – dobře naučený text, dobře zazpívané části a všechno připravené.

Vím, že jsi napsal, a dokonce už i režíroval několik vlastních her – konkrétně Případ Stříbrné masky a Případ Zlatého jablka. O čem hry jsou?

Případ Stříbrné masky byl můj první pokus napsat divadelní hru. Já píšu příběhy od té doby, co jsem se naučil psát. Hodně mě to baví.

Stella Lankočí 4.C

Příběh se odehrává ve smyšleném království Nortlayském. Je tam královská rodina a stane se tam vražda – někdo zabije následnici trůnu, princeznu Alice, která je matkou hlavní postavy. Policie má jediný důkaz – stříbrnou masku, která vrahovi upadla u postele. V tu noc se totiž konal maskarní ples, kde všichni hosté měli stříbrné masky. Po dvou letech se dcera zavražděné princezny, princezna Cristine, rozhodne případ znovu otevřít. Má seznam šesti podezřelých, které pozve na další ples, aby zjistila, kdo její matku zabil. Nakonec ale zjistí, že vrahem je její vlastní otec, princ Patrick. Udělal to proto, že její matka žárlila na vlastní dceru a chtěla se jí zbavit. On se rozhodl raději obětovat život manželky než přijít o dceru.

První díl končí otázkou: má dcera svého otce udat a přijít i o druhého rodiče, nebo pochopit, proč to udělal, a nikomu to neříct? Druhý díl, Případ Zlatého jablka, se odehrává v minulosti. Ukazuje, jak se princ Patrick dostal do království, jak se zamiloval do princezny a jak fungují intriky v královské rodině. V království je totiž taková tradice – ta ze sester, která první najde zlaté jablko, se stane budoucí královnou.

Chtěl jsem tím ukázat, že princ Patrick nebyl jen bezcitný člověk. Miloval svou ženu, ale ocitl se v situaci, kdy musel udělat velmi těžké rozhodnutí.

Kde hledáš inspiraci pro své scénáře? Máš nějaké oblíbené filmy nebo herce?

Hodně koukám na filmy a seriály. Když mě něco chytne, tak se tomu opravdu věnuju. Inspirace nevypadá tak, že bych něco kopíroval. Spíš, když se dostanu při psaní do slepé uličky, vzpomenu si třeba na nějaký film nebo seriál a řeknu si, že by se to dalo vyřešit podobně.

Mám rád seriály jako Stranger Things nebo Bridgertonovi. Z filmů mám rád třeba Temného rytíře nebo Mamma Mia!- což jsou vlastně úplně odlišné filmy.

Z herců hodně obdivuju Meryl Streep. Dokáže hrát úplně rozdílné role. Třeba v Ďábel nosí Pradu je úplně jiná než v Mamma Mia!.

Já se taky snažím hrát různé typy rolí. Hrál jsem třeba robota, který byl adoptovaný jako syn, ale hrál jsem i úplně odlišné postavy. Baví mě herecké výzvy, kde nehrají to stejné.

Jak reagovalo publikum, když se tvoje hry hrály? Jak vnímáš zpětnou vazbu?

Jsem rád za jakoukoliv zpětnou vazbu. Samozřejmě každý člověk má rád pochvalu, ale vůbec mi nevadí ani konstruktivní kritika. Často se lidí ptám, jestli to mělo dobré tempo, jestli to rychle ubíhalo. Někdy lidé říkají, že je hra dlouhá. Ale to je hodně individuální - někomu přijde dlouhá hodina, někomu by nevadily ani tři.

Já se snažím dát prostor všem postavám, a proto se to někdy natáhne. Teď se ale snažím pracovat hodně s tempem, hlavně u nové hry Louis & Lottie, která bude mít premiéru 24. května.

Nedávno jsi napsal svou první knihu. Co tě vedlo k jejímu napsání?

Já jsem vždycky chtěl dělat nějaké tvůrčí věci. Po napsání divadelních scénářů jsem si řekl, že bych mohl zkusit napsat i knihu. Začal jsem na ní pracovat v srpnu 2024 a dokončil jsem ji letos v lednu. Byla to docela náročná práce. Píšu hodně nekonzistentně - někdy měsíc nic nenapišu a pak během jednoho dne napíšu dvě kapitoly. Velký rozdíl mezi knihou a divadelní hrou je v tom, že u knihy na mě nikdo netlačí, aby byla krátká. Můžu víc popisovat postavy, jejich myšlenky a věnovat jim víc prostoru. Nejtěžší pro mě bylo psát romantické a „spicy“ scény, protože romantické knihy skoro nečtu. Moje první setkání s romantikou byli vlastně až Bridgertonovi.

Máš v plánu další knihy nebo projekty?

Ano. Kniha, kterou jsem napsal, je první díl trilogie. Příběh mám naplánovaný až do konce, takže bych rád napsal ještě další dva díly. Zároveň budu určitě pokračovat v psaní divadelních her pro dramaťák. Kamarádi mě už přemluvili, abych napsal další hru i pro příští sezónu.

Obsah Carrotie:

Těsně před Vánocemi 2023 se koná každoroční exkurze do Londýna, kterou s napětím očekává snad každý student Artberryské školy. Jedním z nich je i Ralph Wright, který zrovna slaví své šestnácté narozeniny. Avšak Ralpa by v životě nenapadlo, že tento, již tak nabitý den, by mu do života mohl přinést lásku ve formě chlapce z nižšího ročníku- Freda Willse.

Fred Ralphovi převrátí svět vzhůru nohama, jelikož byl Ralph dlouho přesvědčený, že romantický vztah s chlapcem určitě není nic pro něj. Ovšem je tomu opravdu tak? Ralph a Fred si začínají žít svoji idylickou pohádku, během které Ralph postupně zjišťuje, že na světě je ještě spousta věcí, které o sobě neví. Postupně houstnoucí atmosféře nepomáhá ani tajemný Pisatel místního bulvárního plátku, kterému neunikne nic, co se v Artberry šustne. Ralph však časem bude muset čelit faktu, že ne každá pohádka končí slovy: “A žili šťastně až do smrti”...

CARROTIE

~Artberry, 1. 1. 2023~

“Po několik století je to pořád to samé... od muže se čeká, že si najde poslušnou ženušku a od ženy, že si najde žádoucího pracovitého muže. Ti dva utvoří spořádaný pár, usadí se někde na venkově a vychovávají tři rozkošné děti, které v dospělosti povedou stejný život jako oni. Líbí se mi ta představa? To sotva! Co kdybych chtěl od života víc?” (úvaha Ralpa Wrighta v jeho soukromém deníku)

~Artberry, 20. 11. 2023~

“Dnes jsem se rozešel s Penny, jelikož se celý náš vztah točil v kruhu. Myslel jsem, že s ní to bude jiné...” (slova Ralpa Wrighta při jeho upřímném rozhovoru s matkou).

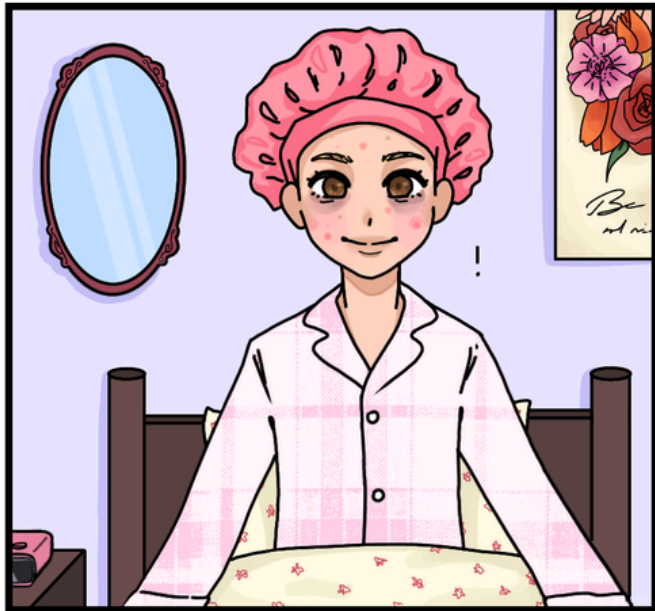
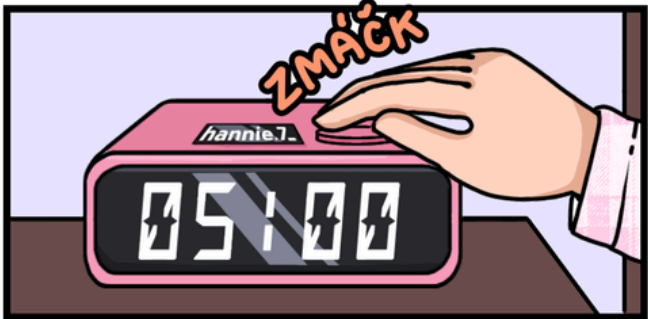
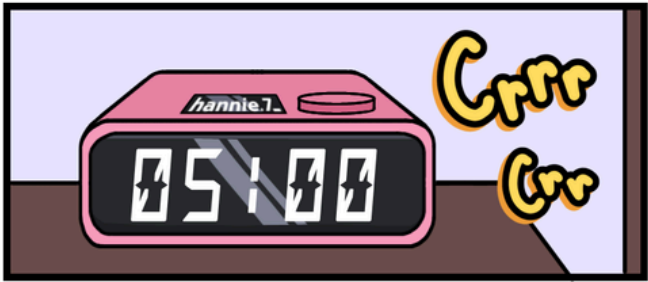
~Artberry, 29. 11. 2023~

“Dřív jsem lásku odsuzoval, protože jsem nechtěl vypadat jako slaboch, že bych o ni snad stál. Však teď ji odsuzuji, protože mi do života dává více bolesti než radosti. Jakýpak má význam s někým budovat vztah a za dva měsíce o všechno přijít? Už na vztahy nevěřím. A ani nemusím, jelikož se mi nikdo nelíbí a nejspíš taky dlouho nebude! Aby se můj názor změnil, musel by mi do života přijít někdo nečekaný, vášnivý a... někdo úplně jiný než ty dívky před ní. Ale kde ji mám hledat?” (příznání Ralpa Wrighta své nejlepší přítelkyni, Hope, den před svými šestnáctými narozeninami). Nikdy by nevěřil, že bude tajně toužit po vášni a exotice, která v jeho životě poslední dobou tak žalostně chyběla. Snažil se zahnat sebemenší pomyšlení na skutečnost, že nečekaná láska je dost možná onou barvou, kterou jeho, v posledních týdnech, fádni život potřebuje. A vůbec! Přišlo mu hloupé toužit po lásce... však i tak po ní toužil.

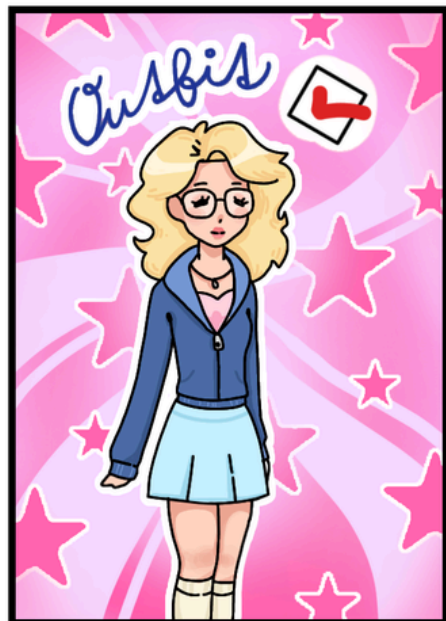
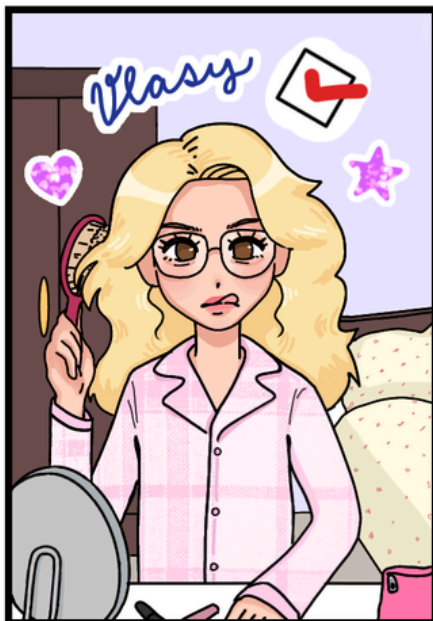
Ovšem kde tuto lásku hledat?

DOKONALÁ RUTINA

V KOUPELNĚ 05.00 – 05.10

PŘÍPRAVA TAŠKY...

